Registered No. M. 2330

'SIDDHANTHA
Vol. 30—No. 2

சித்தாந்தம்

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத் திங்கள் வெளியீடு

'தன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே'

மலர் 30 | துன்முகி மாசி 1957 பிப்ரவரி | இதழ்

உள்ளுறை

பக்கம்

பத்திராசிரியர் : C. M. இராமச்சந்திரன் செட்டியார், பி.ஏ., பி.எல்.
உதவிப் பத்திராசிரியர் : புலவர் - முருகவேள், பி.ஓ.எல்.

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்
2, சீதாராம நகர், கடலூர் N. T.

ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 3 தனிப்பிரதி அணா 4

1957-ம் ஆண்டு சமாஜ உத்தியோகஸ்தர்கள்

பெண்ணாகடத்தில் 1-1-1957ல் திரு. அ. சோமசுந்தரம் செட்டியார் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற சமாஜக் காரியக் கூட்டத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற சமாஜ உத்தியோகஸ்தர்கள். (ஒவ்வொரு பெயர் முன் திருவாளர் என்றும் பின் அவர்கள் என்றும் சேர்த்துப் படிக்கவும்.)

தலைவர் : அ. சோமசுந்தரம் செட்டியார், உதவித் தலைவர்கள் : ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, நல். முருகேச முதலியார்; காரியதரிசி: இ. கி. நாராயணசாமி நாயடு, உதவிக்காரியதரிசி: நே. த. கிருஷ்ணசாமி ; பொருட்காப்பாளர் : S. நடராஜ முதலியார் ; பத்திராசிரியர் : C. M. இராமச்சந்திரன் செட்டியார், உதவிப்பத்திராசிரியர் : புலவர் - முருகவேள்; மாதக் கணித பரிசோதகர் : ம. சி. சம்பந்த முதலியார் ; ஆண்டுக் கணித பரிசோதகர் : சி. திருநாவுக்கரசு பிள்ளை ; செயற்குழுவினர் : வே. திவாகராய முதலியார், ச. நடேச முதலியார், பூ. ஆலாலசுந்தரம் செட்டியார், மு. நாராயணசாமி முதலியார், சி. வா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, C. M. சிங்காரவேல் முதலியார், க. வடிவேலாயுதம், அம்பை சங்கரனார், த. வேங்கடாசல முதலியார், சிவராமன், ம. பாலசுப்பிரமணியன்.

பத்திராசிரியர் கழகம் :—தலைவர் : C. M. இராமச்சந்திரன் செட்டியார் ; காரியதரிசி : இ. கி நாராயணசாமி நாயடு ; உறுப்பினர் ; சி. இராமலிங்க முதலியார், அ. கு. காமாக்ஷியம்மையார், ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, டாக்டர் வ. ஆ. தேவசேனபதி, வட்டுக்கோட்டை நாகலிங்கம் பிள்ளை, க. வச்சிரவேல் முதலியார், முத்து சு. மாணிக்கவாசக முதலியார், க. வெள்ளைவாரணனார்.

ஆராய்ச்சிக் கழகம் :—C. M. இராமச்சந்திரன் செட்டியார், இ. கி. நாராயணசாமி நாயடு, க. வச்சிரவேல் முதலியார், முத்து சு. மாணிக்கவாசக முதலியார், ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை.

வெளியூர் ஆலோசனை சபையினர் :—கோயம்புத்தூர் : V. C. சுப்பையா கவுண்டர், C. R. சதாசிவ முதலியார், G. R. தாமோதரம் ; சேலம் : பொம்மண்ண செட்டியார்,

Reg. M. 2330

உ
சிவமயம்

சித்தாந்தம்

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாளியையுள் நாடு.

மலர் 30 | துன்முகி மாசி 1957 பிப்ரவரி | இதழ் 2

போராட்டத்தில் வேதாந்தம் சீருட்டத்தில் சித்தாந்தம்

(ஆசிரியர்)

பண்டைக் காலத்தில் வடநாட்டில் ஒரு பெரிய போராட்டம் நிகழ்ந்தது. அது ஒரு தாயாதிச் சண்டை. ஒரு குடும்பத்தில் சொத்துக்களுக்காகத் தாயாதிகள் சண்டை பிடிப்பது போலவே ஒரு பெரிய அரச வம்சத்தில் இரு கட்சியினருக்குள் அரசியல் உரிமைகளைப் பற்றிப் பெரும் போர் விளைந்தது. நாட்டிலிருந்த மற்ற அரசர்களும் அதில் கலந்து கொண்டார்கள். ஒரு குறித்த நாளில் இரு கட்சியினரும் போர் அரங்கத்தில் சகல ஆயுதங்களுடனும் கூடி விட்டனர். அவர்களில் ஒரு புகழ்பெற்ற சிறந்த வீரன் போர் அரங்கத்தில் தேரில் ஏறிப் போர் புரியத் தயாராக இருந்தான். அவன் சொற்படி தேர்ப்பாகன் தேரை இரண்டு சேனைகளுக்கும் இடையில் நிறுத்தினான். இருபுறங்களிலும் போர் வெறி கொண்டிருந்த தன் இனத்தாரைக் கண்டு இந்தப் பெரும் கூட்டத்து வீரர்கள் எல்லாம் இரண்டு கட்சிக்காரர்கள் கொண்ட மண் ஆசையினால் மடிகின்றார்களே! இவர்களைக் கொன்று நாம் என்ன பயன்

பெறுகின்றோம் என்று மனம் சஞ்சலமடைந்து தன் சாரதியை நோக்கிப் போர் செய்யமாட்டேன் என்று கூறி வில்லை நழுவவிட்டான். சாரதி கண்டு 'இது கோழைத் தனம், மற்றும் தன் கடமையைச் செய்வதே போர் வீர னுடைய நெறி' என்று கூறி உலக ஒழுக்கத்தைக் கூறு கிறான். இவ்வுரை 18 அத்தியாயம் கொண்ட ஒரு வேதாந்த நூல் ஆகப் பெருகிவிட்டது. இது நமது நாட்டில் இயல் பாக எழுந்த ஒரு செய்தி. ஆனல் மேல்நாட்டு வெள்ளையர் கள் இது இயற்கைக்கு மாறானது என்பார்கள். போர்முனை யில் வேதாந்தம் எழும்புமா என்று ஐயுறுவார்கள். ஆனல் இது நடந்திருக்கலாம் என்று நாம் நம்புகிறோம்.

இனி, சிருட்டத்தில் எப்படி சித்தாந்தம் விளைந்தது என் பதை ஆராய்வோம். ஆறு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நிவா நதிக்கு அருகில் ஒரு புனித பாடல்பெற்ற தலத்தில் ஒரு பெரிய மாளிகைக்கு எதிரே பெருந்தெருவிலே சில அழகிய சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களிலே ஒரு பிள்ளை வசீகரக் கண்ணோட்டமும் வயதிற்கு மீறிய அறிவு விலாசமும் மிளிர்ந்து மலர்ந்த முகத்தைக் கொண் டிருந்தது. அக்குழந்தை அவ்வூர்த் தலைவன் மதலை. சிறு தேர் ஓட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்த அக்குழந்தை வான வீதியை அண்ணாந்து பார்த்தது. அங்கே ஒரு புனிதப் பெரு மகனாரின் தோற்றம் கண்டது. அப்புனிதப் பெருமகனாரும் அக்குழந்தையைக் கண்டார். உடனே குழந்தை அருகில் வந்தார். குழந்தை பக்குவநிலை உணர்ந்து "குழந்தாய் சிறு தேர் உருட்டுவதில் மகிழ்ச்சி என்ன இருக்கிறது. பெருந் தேர் உருட்டி உலகையே ஈடேற்றுதல் மகிழ்ச்சி அல்லவா?" என்றார்.

"எவ்வாறு அங்ஙனம் செய்யமுடியும்" என்றது குழந்தை.

"மக்களுடைய உள்ளங்களை ஒளிபெறச் செய்து விரிவு படுத்தின் அவைகளிலே சைவப் பெருந் தேர்களை விடலாம்" என்றார்.

எவ்வாறு உள்ளங்களை ஒளிபெறச் செய்து விரிவு படுத்துவது? என்று குழந்தை கேட்டது.

" சில கேள்விகளைக் கேள், அவைகளுக்கு விடைகளை நீயே ஆராய்ந்து பார். உள்ளங்கள் அப்போது ஒளிபெறும்" என்றார் முனிவர்.

" என்ன அக்கேள்விகள் " என்றது குழந்தை.

" மைந்தா, விளையாடுகிற நீ யார்? முதற் கேள்வி. உன்னை விளையாட்டி வைக்கிறவன் யார்? அது இரண்டாம் கேள்வி. அவனை அறியாமல் விளையாடலே பெரிதாக உன்னை மயக்குகிறது அல்லவா அது எது என்பது மூன்றும் கேள்வி.

' மைந்தா இம்மூன்று கேள்விகளுக்கும் விடை அறிந்தாயா? ஆம். அவைகள், நான், அவன், அது என்பவை ' என்றது குழந்தை.

சரி. ' இம்மூன்றின் தன்மைகளை அல்லது குணங்களை நீ ஆராய்ந்து அறியவேண்டும் ' என்றார் முனிவர்.

வேறு கேள்விகள் உண்டா? என்றது குழந்தை.

' ஆம் மகனே, இம்மூன்றையும் அறிபவன் யார்? அறிவிப்பவன் யார்? அறியும் நிலை எது? இவைகள் 7, 8, 9 கேள்விகள். இவைகளுக்கும் மேலாக அறிந்து கொண்டால் நீ அடையும் பயன் என்ன என்பது மூவகை: ஆக 12 கேள்விகள் உண்டு. இவைகளில் விடைகளை நீயே ஆராய்வாய். பிறகு உலகிற்கு அறிவிப்பாய் என்று சொல்லி அருள் நோக்கால் நோக்கிவிட்டு முனிவர் மறைந்தார்.

அது முதல் அக்குழந்தை தன் சிறு விளையாட்டை ஒழித்துவிட்டு முனிவர் சொன்ன பெரும் விளையாட்டை ஆராயத் தொடங்கியது. அப்பன்னிரண்டு கேள்விகளுக்கும் விடைகள் தேடிற்று. முனிவருடைய அருள்நோக்கு பட்டிருந்ததினால் அவ்விடைகளையும் கண்டு பிடித்தது. பொதுமக்கள் அறியும்வண்ணம் சிறு சிறு சொற்களாலே அவ்விடைகளை அமைத்தது. அந்தவகையில் அமைந்த பன்னிரண்டு சூத்திரங்களே சிவஞானபோதம் என்ற மெய்கண்ட நூல் ஆயிற்று. ஆகவே விளையாட்டத்தில் விளைந்தது சித்தாந்தம் அல்லவா?

இந்தவகையில் ஒரு செய்தி நடந்தது என்று சொன்னாலும் மேல்நாட்டு வெள்ளையரும் நம் நாட்டுத் தற்கால

இளைஞர்களும் நம்பமாட்டார்கள். சிறு குழந்தையாவது சித்தாந்தம் எழுதுவதாவது என்பர். இங்கே குழந்தை என்பது அறிவுள்ள ஒரு இளைஞன் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவன் இந்தப் பன்னிரண்டு கேள்விகளைக் கேட்கமாட்டானா? இவைகளுக்கு விடைகளை அறியமாட்டானா? எந்தப் பகுத்தறிவுள்ள மனிதனும் நான் யார், என் தலைவன் யார், அவனை அறியாமல் தடுப்பது எது என்ற சிறு கேள்விகளைக் கேட்கமாட்டானா? இக்கேள்விகளும் இவற்றை ஒட்டி எழுப்பும் மற்ற ஒன்பது கேள்விகளுமே சித்தாந்தத்தின் மூலம்.

தமிழ் மகன் பண்டைக்காலம் முதற்கொண்டே இக் கேள்விகளைக் கேட்டு விடைகளையும் ஆராய்ந்து வெளியிட்டான். இந்த ஆராய்ச்சியின் மூலமாக ஏற்பட்டதே சித்தாந்தம் ஆகும்.

இதனை ஆறு நூற்றாண்டுகளின் முன் மெய்கண்டதேவர் சொன்னார். அதனை அவருடைய மாணாக்கர் அருணந்தி சிவம் விரித்தார். அதனை இன்னமும் பெரிதாக உமாபதி சிவம் பெருக்கினார். இம் மூவர் இயற்றிய நூல்கள் முறையே சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார், சிவப்பிரகாசம் என்பன. இவைகளை ஒட்டி மற்றும் பதினொரு சிறு நூல்கள் சேர்ந்தன. இந்தப் பதினான்கு நூல்களே சித்தாந்த நூல்கள்.

இவைகளை ஒவ்வொரு பெருமகனும் அறியவேண்டும் அல்லவா? அதைக் காரணமாகக் கொண்டு புனித மடாலயத்தார்கள் அழகிய வடிவில் இந்நூல்களை ஒரு பதிப்பாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இது போற்றத்தக்க செய்தி. பொதுமக்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவார்களாக.

——

*குறிப்பு :—இவ்வுரை சென்னைத் தருமபுர மடாலயத்துப் பிரசார நிலையத்தார் சித்தாந்த நூல்களை வெளியிட்டபோது ஆசிரியர் பேசியது.

சமாஜ
51-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழா

[G. கலியாணம், M. A., D. Econ.,]

சென்னைச் சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் 51-ஆவது ஆண்டு நிறைவு விழாவும், அதன் அங்கமாக சைவர், சைவ மங்கையர், சைவ இளைஞர் மாநாடுகளும் 30—12—56 முதல் மூன்று நாட்கள் திருப்பெண்ணாகடத்தில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றன. ஆண்டு விழாவிற்கும் சைவர் மாநாட்டிற்கும் இலங்கை முன்னாள் அமைச்சர் திரு. சு. நடேசப்பிள்ளை அவர்கள், பி. ஏ., பி. எல். தலைமை வகித்தார்கள். சைவ மங்கையர் மாநாட்டிற்குத் திரு. ச. கற்பகவள்ளி, பி. ஏ., பி. எஸ். ஸி. (ஆனர்ஸ்) அவர்களும், சைவ இளைஞர் மாநாட்டிற்குத் திரு. புலவர். முருகவேள், பி. ஓ. எல்., அவர்களும் தலைமை வகித்தார்கள்.

நடு நாட்டின் பழம் பெரும் பாடல் பெற்ற பதிகளுள் ஒன்று திருப்பெண்ணாகடம். அப்பரடிகளுக்கு இறைவன் சூல இடபக் குறிகளைப் பொறித்தருளிய திருத்தலம். அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களுள் கலிக்கம்ப நாயனர் வாழ்ந்த இடம். பொய் கண்டார் காணப் புனிதமெனும் அத்துவித மெய்கண்டார் பிறந்தருளப் பெற்ற பேறுடையது அவ்வூர். தலைவர்களையும், சொற்பொழிவாளர்களையும் வரவேற்று வளைவுகள் ஊர்த்தெருக்களில் நாட்டப் பெற்றிருந்தன. 'சிவ சிவ' என்ற அட்டைகள் வீடுகள்தோறும் தொங்கவிடப் பெற்றிருந்தன. எங்கும் சிவமயம். திரு. குஞ்சிதபாதம் பிள்ளை அவர்களுக்குச் சொந்தமான முத்துக் குமாரப் பூங்காவில் மாநாட்டுப் பந்தர் அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. மாமரச் சோலை நிழலில் மேடை வெகு அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

30—12—56 முதல் நாள் காலை திருத்தூங்கானை மாடச் சுடர்க் கொழுந்தீசர் கோயிலிலும், களப்பாளர் மேட்டிலுள்ள மெய்கண்டார் ஆலயத்திலும் வழிபாடு நடந்தது. பிறகு தலைவர்களை ஊர்வலமாக மாநாட்டுப் பந்தருக்கு அழைத்துச் சென்றனர். தேவாரத் திருமுறைகள் ஓதிய பின் மாநாடு தொடங்கிற்று. திரு. ச. அரங்கசாமிப் பிள்ளையவர்கள் வரவேற்புரையை வாசித்தார்கள். திரு. ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளையவர்கள் முன் மொழிய, திரு. ம.

பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் பின்மொழிய, திரு. நடேசப் பிள்ளையவர்கள் தலைமை யேற்றூர்கள். சமாஜப் பொதுச்செயலாளர் திரு. தி. கி. நாராயணசாமி நாயடு அவர்கள் ஆண்டு அறிக்கையை வாசித்தார்கள். தலைவர்வர்கள் தம் பேருரையை நிகழ்த்தினுர்கள். அதில், தாம் சென்ற ஆண்டு பொன் விழாவில் தலைமை வகித்தும் இவ்வாண்டு விழாவிலும் தலைமை வகிக்க நேர்ந்தது இறைவன் திருவருட் செயல் என்றும், சைவசித்தாந்த வரலாற்றில் தலைசிறந்த இடம் பெற்றிருக்கும் மெய்கண்டார் பிறந்த திருப்பதியில் மாநாடு கூடியிருப்பது மிக மகிழ்ச்சி தருகிறதென்றும், ஆனுல் இந்திய தரிசன நூல்களில் சைவசித்தாந்தம் நல்ல இடம்பெருமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கதென்றும், சைவம் உலகத்தைத் தன்னுள் அடக்கிய சமயம் என்றும், அது எல்லா மதத்தினருக்கும் ஆதாரம் கொடுப்பதென்றும், வேற்று நாட்டு ஞானிகள், சைவசமய குரவர்களைப் போல் ஆனந்த பரவச நிலையை வெளியிட்டு அனுபவங்களைச் சொன்னதாகத் தெரியவில்லை யென்றும், பெண்ணுகடம் போன்ற பெரியோர் பிறந்த ஊர்களுக்குப் பெருமை கொடுக்காதது நம் நாட்டிலே தான் காணப்படுகிறதென்றும், நவரத்தினப் பேழை யிருந்தும் குருடன் காணமுடியாதவாறு போல புண்ணிய பூமியில் பிறந்தும் பயனடையாத பாவிகளாக இருக்கிறேம் என்றும், சமயக் கல்வியைப் பள்ளிகளில் கற்பிக்கவேண்டுமென்றும், சைவ சித்தாந்த வித்தியாபீடம் ஒன்றிருக்க வேண்டுமென்றும், கோயில் நிர்வாகிகள் தேவார திருமுறைகளை அறிந்து வளர்க்கவேண்டு மென்றும் ,சைவசித்தாந்த (இல்லற துறவற) போதகாசிரியர்கள் இருக்கவேண்டு மென்றும், இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் ஆவன செய்யச் சமாஜம் ஒரு ஊன்று கோலாக நின்று பணிசெய்யவேண்டும் என்றும் கூறிமுடித்தார்கள். கடவுள் வாழ்த்துடன் காலை நிகழ்ச்சிகள் முடிந்தன.

மாலை 4-மணிக்குப் பேரவை துவங்கிற்று. இறைவணக்கத்தின்பின், வித்துவான். திரு. அடிகளாசிரியர் அவர்கள் "சைவ சமய உண்மைகளும் தமிழ் நூல்களும்" என்னும் பொருள்பற்றிப் பேசினுர்கள். பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்பு பேய்போல இறைச்சி கள் இவைகளை உண்டு வாழ்ந்த மக்

களை உயர்நிலைக்கு கொண்டுவந்தது சமயம் என்றும், ஒழுக்கம், கல்வி, உயர் அறிவு இவை சமய வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதவை என்றும், உயிர் உடம்பு இரண்டையும் பேண வேண்டுமென்றும், வினையை ஊட்டும் கடவுள் சைவ சமயத்திலன்றிப் பௌத்தம் சமணம் இவைகளில் கிடையாதென்றும், உலகத்தை அழிக்கும் காலத்தில் கடைசியில் கடவுள்தான் இருப்பன் என்றும் தொல்காப்பியம், கம்ப ராமாயணம், சங்க இலக்கியம், வடமொழி நூல்கள் இவைகளினின்றும் மேற்கோள்கள் காட்டி விளக்கினார்கள்.

பின்னர் வித்துவான் திரு. செ. வேங்கடராமச் செட்டியார் அவர்கள், " திருமுருகாற்றுப்படை - சைவசித்தாந்த விளக்கமே " என்னும் பொருள்பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றினார்கள். திருமுருகாற்றுப் படையில் முன் மூன்று பகுதிகளில் இறைவனைப் பற்றியும், பின் மூன்று பகுதிகளில் அழியாமை பற்றியும் கூறப்படுகிறதென்றும்,'சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு......நலம்புரி கொள்கைப் புலம் பிரிந்துறையும்' என்ற அடிகளில் நக்கீரர், இறை, உயிர், தளை இவைகளைக் குறிக்கிறார் என்றும், ஆன்மாக்களுக்குக் கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்ற நிலைகள் உண்டு என்பது பரங்குன்றத்தில் தாமரை புகும் வண்டினங்களைப் பற்றிக் கூறுவதில் அமைந்துள்ளதென்றும் விளக்கமாகப் பேசினார்கள். தலைவர் அவர்கள் கருத்துரையுடன் கூட்டம் இரவு 8 மணிக்கு இனிது முடிந்தது.

31—12—56 இரண்டாம் நாட் காலையில் சைவ மங்கையர் மாநாடு தொடங்கிற்று. திரு. ச. கற்பகவள்ளியம்மையார் அவர்கள், தம் தலைமைப் பேருரையை நிகழ்த்தினார்கள். திரு. ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளையவர்கள் ' விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் ' என்பது பற்றியும், வித்துவான் மறை. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் ' ஆதியந்தம் ' என்பது பற்றியும், விழாத் தலைவர் திரு. நடேசப் பிள்ளையவர்கள் சைவ சமயத்தில் பெண்களின் பங்கு என்ன என்பதைப்பற்றியும் பேசினார்கள். தலைவியர் கருத்துரையுடன் சைவ மங்கையர் மாநாடு முடிவுற்றது.

மாலை 4-மணிக்கு சைவர் மாநாடு தொடங்கிற்று. வித்துவான் திரு. அருணை வடிவேல் முதலியார் அவர்கள் " திருத்தொண்டின் நெறி " என்ற தலைப்பில் அறிவு நெறி

அன்பு நெறி என்ற இரண்டு உண்டு என்றும், நம் சமயப் பெரியார்கள் வளர்த்த நெறியை நாம் கடைப்பிடிக்கவேண்டும் என்றும் கூறினார்கள். பின்னர் வித்துவான் திரு. அ. நடேச முதலியார் அவர்கள் "இன்றைய சமயப் பணி" என்று எடுத்துக்கொண்டு மற்ற மதங்களைப் போல் சைவ சமயத்திலும் சமய வாழ்வு, சமய அறிவு, சமயப் பிரசாரம் இவைகளைப் பரப்ப ஆவன செய்தல்வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு, வித்துவான் திரு. ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் 'அருள் இயக்கம்' என்னும் பொருள் பற்றி விரிவுரையாற்றினார்கள். மேல்நாட்டு விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்த உண்மைகளையும் நம் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளையும் ஒப்பிட்டு, படங்களுடன் திருவருள் இயக்குவதால் எல்லாம் இயங்குகின்றன என்பதை விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். கடவுள் வாழ்த்துடன் இரவு கூட்டம் முடிந்தது.

1—1—57 மூன்றும் நாட்காலையில் சமாஜ அங்கத்தினர் காரியக் கூட்டம் நடை பெற்றது. காரியஸ்தர்கள் தேர்தல், தீர்மானங்கள் முதலியன நிறைவேறின. பின்னர் திரு. புலவர் முருகவேள் அவர்கள் தலைமையில் சைவ இளைஞர் மாநாடு நடைபெற்றது. தலைவர் அவர்கள் தம் தலைமைப் பேருரையை நிகழ்த்தினார்கள். அமுதமொழி திரு. சுவாமிநாதப் பிள்ளை அவர்கள் 'திருமந்திரம்' என்னும் பொருள் பற்றிப் பேசினார்கள். தலைவர் கருத்துரையுடன் இளைஞர் மாநாடு முடிவடைந்தது.

மாலை 4-மணிக்கு சைவப் பேரவை கூடிற்று. திருவாளர்கள் சாம. இராமலிங்கம், க. வச்சிரவேல் முதலியார் இவர்கள் முறையே, 'திருவண்டப் பகுதியின் நுட்பம் - மாணிக்கவாசகர் பேறு' 'நம்பியாண்டார் நம்பிகள்' என்னும் பொருள்களைப் பற்றிப் பேசினார்கள். தலைவரவர்கள் தம் விரிவான கருத்துரையை நிகழ்த்தினார்கள். வரவேற்புக் கழகச் சார்பில் திரு. அரங்கசாமிப் பிள்ளையவர்களும், சமாஜச் சார்பில் பொதுக்காரியதரிசியும் யாவருக்கும் நன்றி கூறினார்கள். சிவநாம முழக்கத்துடன் இரவு 9-மணிக்கு மாநாடு இனிது முடிந்தது.

மூன்று நாட்களிலும் திரு. கலியாணசுந்தர தேசிகரும், விருத்தாசலம் தேவார பாடசாலை மாணவ மாணவியரும்

இடையிடையே இன்னிசை விருந்தளித்தனர். வெளியூரிலிருந்து வந்த அனைவர்க்கும் "உண்டி நாலுவிதத்தில் ஆறு சுவைத் திறத்தினில்" உணவு அளித்து, தங்கும் வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. அதற்கு வரவேற்புக் கழகத்தினர்க்கு நன்றி உரித்தாகுக.

சமாஜ 51-ம் ஆண்டு அறிக்கை

(மலர் - 30 ; இதழ் - 1; 16-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

28-5-56-ல் திருநாவலூர் செந்தமிழ்க் கழகத்தினர் சமாஜ மாதக்கூட்டத்தினை நடத்தித் தந்தார்கள்.

வரவு செலவுக் கணக்கு :—51-ம் ஆண்டு (1-12-55 முதல் 30-11-56 வரை) வரவு செலவுக் கணக்கிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தொகுப்பேடு இறுதியில் தரப்பட்டுள்ளது.

சமயப் பற்றற்ற அரசுரிமை பெற்றிருக்கின்ற நம் நாடு மொழிவழி பிரிந்து அரசு இயங்கத் தொடங்கும் இந்நாளில், சைவர்களின் சமய வாழ்வு வளம்பட மடாலயங்களும், அறநிலையங்களும் துணைபுரிந்தாலும், பொது மக்களின் சார்புடையதாகிய இச் சமாஜம் தொடர்ந்து சிறந்த பணியாற்றி வரவேண்டுவது முன்னிலும் இன்றியமையாக் கடமையாகிறது. இதனைச் சைவக் குடும்பத்தினர் தலையாய கடமையாக ஏற்றுச் சமாஜ ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 3 செலுத்தி, 'சித்தாந்தம்' இதழை இலவசமாகப் பெற்றுச் சமாஜத் தொண்டினைச் சிறப்பிக்க வேண்டுகிறோம்.

நன்றி :—சமாஜத்திற்கு உதவிபுரிந்த உறுப்பினர், செயற்குழுவினர், சென்னை இராயப்பேட்டை ஸ்ரீ பால சுப்பிரமணிய பக்தஜன சபையினர், சைவத் தேர்வுகளின் அதிகாரிகள், மேற்பார்வையாளர், 'சித்தாந்தம்' முதலியவற்றைச் செம்மையாக அச்சிட்ட 'சாது' அச்சகத்தினர், வெளியூரில் சமாஜச் சமயக் கூட்டங்களை நடத்தித் தந்த அன்பர்கள், சொற்பொழிவாளர்கள், சமாஜ அன்பர்கள் யாவர்க்கும் சமாஜம் தன் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

இப்படிக்கு

தி. கி. நாராயணசாமி நாயடு,

பொதுக் காரியதரிசி.

சமாஜ 51-ம் ஆண்டின் வரவு செலவுக் கணக்கு

(1-12-1955 முதல் 30-11-1956 வரை)

வரவு	ரூ.	அ.	பை.	செலவு	ரூ.	அ.	பை.
சாதாரண சந்தா	1330	0	0	சித்தாந்தக் காகிதம், அச்சுக்கூலி, ராப்பர், அறிக்கைகள்	1169	15	0
ஆயுள் சந்தா	101	0	0	பேனா புத்தகம்	1	12	0
நன்கொடை	500	0	0	தபால் வகை	139	0	9
தேர்வுக் கட்டணம்	3	0	0	போக்குவரவு, பிரயாணச் செலவு	6	15	0
புத்தக விற்பனை	130	7	6	சித்தாந்தம் எடு கூலி, ஒட்டுதல்	7	4	0
தபால் வகை (வி. பி. வரவு)	76	2	0	பலவகைச் செலவு	156	13	6
பலவகை வரவு	423	2	0	இந்தியன் பாங்கி (deposits)	1722	3	0
பாங்கி வட்டி	29	1	0	பாங்கி கமிஷன்	1	0	0
இந்தியன்பாங்கி(Withdrawals)	595	1	0	பொருளாளர் ரொக்கக்கையிருப்பு	26	12	[illegible]
ஆரம்பக் கையிருப்பு	43	14	6				
மொத்தம்	3231	12	0	மொத்தம்	3231	12	0

சமாசப் பொருள் வலிவு : இந்தியன் பாங்கி கணக்கில் இருப்பு ரூ. 2187—5—11.

சி. திருநாவுக்கரசு	தி. கி. நாராயணசாமி நாயடு	ம. சி. நித்தியானந்தம்	ச. நடராஜ முதலியார்
ஆண்டுக் கணக்குப் பரிசோதகர்.	காரியதரிசி.	பொருளாளர்.	மாதக் கணித பரிசோதகர்.

வரவு	ரூ.	அ.	பை.	செலவு	ரூ.	அ.	பை.
புத்தகம் விற்று வரவு	383	5	3	காகிதம் வாங்கியது	165	14	3
தி. கி. நா. வரவு	0	4	9	ம. பா. மணிவிழாச் செலவு	79	8	6
				தபால் வகை	83	11	3
				புத்தகங்கள் மாற்ற வண்டிக்கூலி	30	0	0
				சித்தாந்த முகவரி அச்சுக்கூலி	24	8	0
மொத்தம்	383	10	0	மொத்தம்	383	10	0

சமாஜ 51-ம் ஆண்டு விழாவின்

சைவ மங்கையர் மாநாட்டுத் தலைமையுரை

ச. கற்பகவள்ளி அம்மையார், (B. Sc. Hons.)

உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரிய பெரியவனது திருவருள் நிரம்பப்பெற்று, புண்ணியம் திரண்டுள்ளது போன்று குழுமியிருக்கும் இப்புனிதர் பேரவையிலே, பூசுவாரைக்கண்டு பூசும் அவ்வளவே திருநீற்று நெறியைத் தெரிந்து வைத்த என்னை, தலைமை என்ற பெரிய மகுடத்தோடு நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். பொன்னுண்டாகிய ஐம்பது நிறைந்து, அடுத்த ஆண்டின் நிறைவு விழா நிகழ்கிறது இப்போது. இவ்விழாவுக்குரிய அழைப்பிலே குறித்துள்ளபடி, நமது நாடு மொழிவழி அமையப் பெற்ற பின்னர் நிகழும் முதல் மாநாடு இது. கூடும் இடம் மெய்கண்டார் தோன்றி யருளிய திருப்பதி. இவை போன்ற சிறப்புக்கள் அமையப்பெற்ற இவ் ஆண்டுத் திருக்கூட்டத்திலே சிறப்பான பங்குபெறக் கொடுத்து வைத்தமை பற்றிச் சற்றுப் பெருமைதான் ஏற்படுகிறது. ஆயினும் என் அறிவாற்றலின் சிறுமையையும் என் ஆண்டு அநுபவங்களின் குறைவையும் நோக்க, ஏற்றுக்கொண்ட பொறுப்பு சாலவும் பெரிதே. ஆயினும் முழுப் பொறுப்பு என்னதல்லவே! என் இளமைக்குரிய மதிக் குறைவாலும், துணிவாலும், "உறுவினை காய்வோன் உயர்வு வேண்டல் பொய்" என்ற ஒரு நியாயம் பற்றி ஏற்றுக் கொண்டேன் எனினும், ஏற்பித்த பெரியவர்களே பொறுப்பேற்பர்— என்னால் ஏதேனும் குறைபாடுகள் ஏற்பட்டால்.

இங்கே சொன்னது ஏதோ முறைக்காகச் சொல்ல வந்த வெற்று அவையடக்கம் அல்ல. தலைமை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று நமது அமைச்சரவர்களது கட்டளையைக் கண்டவுடனேயே, என் தகுதியின்மைக்குரிய காரணங்களில் ஒன்றாக முதலில் பட்டது எனக்குத் தீக்கை இல்லாமை. இதை என் தந்தையாரவர்களிடம் சொன்னேன். அவர்கள் வயிறு குலுங்கச் சிரித்துவிட்டார்கள். "உன்னை அழைத்து எழுதியிருக்கும் அன்பரே தீக்கை

பெற்றுக்கொண்டவர் அல்லவே! நமது சமாசப் பொதுக் காரியதரிசியாகப் பல ஆண்டுகள் தொண்டாற்றிய பேரன்பரும் அப்படித்தானே!" என்று விளக்கம் சொன்னார்கள். தீக்கை இல்லாமலே அப்பேரன்பர் இருவரும் சைவத்துக்குச் செய்துள்ள பெருந் தொண்டுகளை எடுத்துக் காட்டினார்கள். வளர்ப்பானேன். அப்பாவும் ஒப்புக்கொள்ளவே சொன்னார்கள். தன் குஞ்சு அல்லவா? பொன் குஞ்சு தானே! அவையத்து முந்தியிருப்ப நண்பர் செய்ய முன் வந்தபோது "உறுவினை காய்வோன் உயர்வு வேண்டல் பொய்" என்று அமைக, அருள் அனைத்தும் ஆட்டும் என்று முடித்துவிட்டார்கள். சந்நியிலே நிற்கிறேன்—திருவருளையும், பெரியார் பொறுமை யருளையும் எதிர்நோக்கி.

தீக்கை பற்றிய நினைவு எனக்கு நேர்ந்தது இந்தத் தூங்கானை மாடத்துத் தொடர்பு பற்றி. தூங்கானை மாடத்துச் சுடர்க் கொழுந்தின் அடிபரவி, "பொன்னார் திருவடிக்கு" என்றெடுத்து, "நின் இலச்சினை இட்டருள்" என்று கேட்டு, நம் அப்பர் தம் அப்பனது "மூவிலைச்சூலம் சினவிடையுடன் சாத்த"ப் பெற்ற செழும்பதியல்லவா இது?

மேலே வந்த பகுதியை எழுதும்போது "அப்பர்" என்றும் "அப்பன்" என்றும், சொல்ல நேர்ந்ததல்லவா? இவ்விரு சொற்களின் மீதும் எண்ணம் ஓடுகிறது. இரண்டு சொற்கள் என்பது தவறு; அவையிரண்டும் ஒரே சொல்லின் இரண்டு உருவங்கள் என்பதே சரி. சைவத் திருநெறியிலே "அப்பன்" ஒருவனே, "அப்பரும்" ஒருவரே; "அம்மை" ஒருத்தியே, "அம்மையாரும்" ஒருவரே. "அவனை" "அவர்" பாடியது என்று சங்க நூல்களில் வரும் "அவன்" என்று ஈத்துவக்கும் மன்னனைக் குறித்தும், "அவர்" என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் ஏழைப் புலவரைக் குறித்தும். இதுதான் தமிழனது காலங்கண்ட மரியாதை போலும். ஆண்டவனை அவன் என்றும் அப்பன் என்றும் உரிமை கொண்டாடி ஒருமையினால் குறிக்கும் தமிழன், அடியவரை அவர் என்றும் அப்பர் என்றும் கண்ணிய உணர்வினால் பன்மையுருப்பெய்து பயனிலை அடைகிறான். கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்டு அடிபட்ட கண்ணனையும் புறக்கணித்து, ஆழ்வார் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து ஈடு

படும் மதுரகவிகளின் நினைவு இங்கு எழுகிறது. வைணவத்தில் மட்டுமா இவ்வகை ஈடுபாடு? அப்பூதியடிகளின் ஈடுபாடு அப்பர் திருவடிகளுக்கு அன்றோ!

தேவாரத்து அடங்கன் முறை அவ்வளவையும் கடைந்தெடுத்து இவையே திரண்ட பொருள் என்று அகத்திய முனிவர் காட்டியருளியதாக வழங்கும் எண் பொருள்களில், எட்டாவது பயனிலைப் பொருளாக மிளிர்வது தொண்டுதானே! பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் பயின்ற பொருள்களில் சிறந்தது தொண்டர்தம் சேவையே என்றால் பழுதில்லையே? நம் சமயத்துக்கே உரிய பெருவைப்பு எனத்தகும் பன்னிரண்டாம் திருமுறையின் உண்மைப் பெயர் "திருத்தொண்டர் புராணம்" தானே! இத் திருமுறை தானும் விரியாக அமைய, கருவாகத் தோன்றிய திருத்தொண்டத் தொகையினைத் தருவதற்காகவே யன்றோ, நம்மை ஆளுடைய நம்பிகள், மாதர்மேல் மனம் வைத்தது. தொண்டே சமயத்தின் உயிர்நிலை. தொண்டர்தம் வாழ்க்கை வரலாறுகளே சமய நெறியில் நம்மைச் செலுத்துவன, செலுத்தி நிறுத்துவன, நிறுத்தி வாழ்விப்பன, வாழ்ச்சி தந்து உய்விப்பன, உய்தி பெறுவித்து மாறா மகிழ்ச்சியில் மலர்விப்பன.

அம்மையும் அப்பனும் இல்லாத, ஆனால் அம்மையப்பனாகிய, நம் கடவுள் "இவன் நம்மைப் பேணும் அம்மை காண்" என்று தன்னிற் பிரியாதமைந்த அம்மைக்குக் குறிப்பிட்டுக் காட்டியருளியதோடு, "அம்மையே" என்று அழைக்கவும் அழைத்தானே—காரைக்கால் பேயாரை! அப்புனிதவதியாரின் வழிவந்தவர்கள் நாம் என்று எண்ணும்போது இந்த மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே என்ற உவகை பொங்குகிறதல்லவா!

இப்புனித நினைவலை "எங்கள் தெய்வம்" என்று தொண்டர் சீர்பரவவல்லார் தம் திருவாய் பொலியப் பாராட்டிப் பரவியுள்ள மங்கையர்க்கரசியாரின் நினைவை எழுப்புகிறது. வானவர் திருக்குலத்துக்கு ஒரு கொழுந்து; பாண்டி மாதேவி; பாண்டியன் ஒருவனுக்கேயல்ல, தென்னர் குலத்துக்கே வந்த பழிதீர்த்த தெய்வப்பாவை; மன்னனுக்கு உண்மையான வாழ்க்கைத் துணையானதோடு, மன்னுலகையும் வாழ்வித்த வழித்துணை. அன்று மட்டுமல்ல,

அவனுக்கு மட்டுமல்ல, அந்நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல—என்றும் எந்நாட்டுக்கும், யாவர்க்கும், தனி அரசி, நங்கள் தெய்வம்.

அம்மையார், அரசியார் என்ற இவர்களோடு, நம்பிகளை நமக்கு அளித்தருளிய திருத்தாயார்—இம்மூவரும் திருத்தொண்டத் தொகையில் சிறப்புறப் பெயர் பெற்றது போலத், திருத்தொண்டர் புராணத்திலும் தனிப் புராணம் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் இவர்களோடு நமது அப்பருக்கு வாழ்வளித்த தமக்கையாரை மறக்க முடியுமா? அப்பூதியடிகள், சிறுத்தொண்டர், இயற்பகையார், இளையான்குடியார், திருநீலகண்டத்தார் முதலிய நாயன்மார்களின் நாயகிமணிகளை மறக்க ஒண்ணுமா? பெரிய புராணம் போற்றும் பெரியவர்களின் பெருமையில் எல்லாம், பெண்மை உரிய இடம் பெற்று மிளிர்கிறது. இந்த உண்மையை உன்னி, உணர, உணர, நம் பெண் மக்கள் வாழும் வகை அறிவர். தாமும் வாழ்ந்து, தம்மவரையும் வாழ்ச்சி பெறுவிப்பர். “வாழ்வரசி” என்று பெண்பாற் பெயர் ஒன்று இருப்பதுபோல, “வாழ்வரசன்” என்று ஆண்பாற் பெயர் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இப்படிச் சொல்வதனால் ஆண்களைக் குறைத்தபடி அன்று. ஆண் என்ற சொல்லு ஆள் என்ற பகுதியினடியாக வந்தது என்று கேட்டிருக்கிறேன். நம்மையெல்லாம் ஆள்கின்றவர்கள்; ஆளமுடியாவிட்டாலும், ஆளமுயல்பவர்கள். பெண்களை மட்டுமல்ல, நம்மிற் பிற ஆண்களையுமே ஆண்டு அடக்க முனைபவர் ஆண்கள். இவ் ஆட்சி முயற்சியும், முனைப்பும், சிறப்பாக அறிவினின்றும் எழுவது. அறிவானது அறிந்த அளவிலேயே, அது சிறிதளவேயானாலும், அவ் அளவுக்குரிய ஆற்றலாக வெளிப்பட்டுவிடும். இது அறிவின் இயற்கை. ஆணியல்பு பெரும்பாலும் இப்படியே. ஆணில் பெண் உண்டு, பெண்ணில் ஆணும் இருப்பது போல. பெரும்பான்மை பற்றிச் சொல்வது இங்கே. ஆண் அடக்கும் என்றால், பெண் அடங்கும் என்பதல்ல. பெண் என்ற சொல்லும் பெட்பு என்ற சொல்லும் உறவுடையன. பெட்பு என்பது அன்பு. அன்பு அடங்குமா? அடங்குவது போல இருக்கும். ஆனால் உண்மையில் ஆள்வது, மேல் ஓங்குவது அதுவே. அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்கும்

தாழ்? அன்பை அடக்கும், அடைக்கும், தாழ்ப்பாள் இல்லவே இல்லை.

ஓர் எடுத்துக் காட்டினுல் விளக்க விரும்புகிறேன். "மருள் நீக்கியார்" என்பது பெயரளவில் மட்டுமன்று. மனத்திலே முகிழ்த்தெழும் சுருள்களை எல்லாம் நீக்கி, அம் மனமாகிய மலரை மலர்விக்கும் கலைகளை எல்லாம் பயின்றவர். செழுங்கலையின் திறங்களெல்லாம் முறைமையில் பயின்று அறிவு முதிர்ந்தவர். அவ் அறிவும் அனுபவத்துக்கு வாராமல் மூளையளவிலே முடங்கிக் கிடந்த அறிவல்ல. நிலையாமை கண்டு அறங்கள் செய்வாராய், காவளர்த்தும், குளம் தொட்டும், கடப்பாடு வழுவாமல் மேவினர்க்கு வேண்டுவன மகிழ்ந்தளித்தும், விருந்தளித்தும், நாவலர்க்கு வளம் பெருக நல்கியும், நானிலத்துள்ளோர் யாவருக்கும் தவிராத ஈகை வினைத்துறை நின்றார். பெற்றோர் பிரிந்தமை, அக்கையாரை மகட் பேசிய கலிப்பகையார் தீர்ந்தமை, அவ் அக்கையார் கைம்மை நோன்பு முதலியன கண்டு நிலையாமை யுணர்வே மீதூர, மனம் மறுகி மதமாற்றங் கொண்டார். அதுவும் அறிவுக் குறைவால் அன்று: "நம்பர் அருளாமையினுல்" என்பதுதான் சேக்கிழார் தருகின்ற விளக்கம். போன இடத்தும் அறிவு வாளா கிடக்கவில்லை. மேலும் வளர்ந்தது. அமண் சமயத்து அருங்கலை நூலான எல்லாம் பொங்கும் உணர்வுறப் பயின்றே அந் நெறியில் புலன் சிறந்தார். அவ் அறிவுச் சிறப்பினுலேயே அங்குத் தருமசேனர் என்ற பெயரும் பெற்றார். பிறரை வாதின்கண் வென்று ஒளியுடைய வித்தகராய் அமண் சமயத் தலைமையினில் மேம்பட்டார். ஆயினும், அவ் அறிவெல்லாம் என்ன ஆயிற்று? தம்பியார் உளராகவேண்டும் என்று தமக்கையார் வைத்த தயவும், அப் பெருந்தகையார் "அடியேன் பின் வந்தவனை எடுத்தாளவேண்டும், அவமொன்று நெறி வீழ்வான் வீழாமே அருளும்" என்று செய்துகொண்ட விண்ணப்பமும், மருள் நீக்கியாரை அப்பராக்கியது. அறிவு பேர் தந்தது, புகழ் தந்தது; ஆனல் நெறியினின்றும் பிறழ்த்தியது. அன்பு அடங்கியிருந்தது; பிறரறியாவண்ணம் ஒடுங்கிக் கிடந்தது: ஆனல் தன்னையும் காத்து, தன்னவரையும் காத்தது: என், உலகத்தையே வாழ்வித்தது.

இன்னொரு வரலாற்றையும் எடுத்துக்காட்டும் நினைவு எழுகிறது. செய்வகை இடையே தப்பிய தென்னவனும், அவனையும் அவனோடு நாடு முழுவதையுமே, திருத்தியாட் கொண்ட நங்கள் தெய்வத் திருமானியாரும் நினைவில் வருகிறார்கள். அரசன் அறிவில் குறைந்தவனல்ல. அறிவோடு ஆற்றலும் ஆற்றப் படைத்தவன். அரசியலானைச் செருக்கும் சேர்ந்தது. அரசியாரோ பெண்மையே உருவானதொரு திருமேனி. அவரது அன்பின் நீர்மையே, அவ் அன்பினின்றும் உருவாகிய தொண்டின் சீர்மையே, மீனவற்கு உயிரை நல்கியது; மெய்ந்நெறி காட்டி உய்யக்கொண்டது, திருநெறியை வாழ்வித்தது. அன்பு தோல்வியே அறியாதது. அன்பு அடங்கித் தோன்றினாலும் உண்மை வெற்றி அதற்கே. அறிவு தன் ஏலாமையை அறியாமல் ஆரவாரம் செய்யும்; ஆனால் அன்பின் ஆட்சியில் ஒடுங்கியேவிடும். ஆண் தன்மை அறிவுபோல. பெண் தன்மை அன்புபோல. ஆண் ஆள முனையும், ஆள்வதுபோலத் தோன்றும்: பெண் தாழ்ந்தே போகும்; உண்மையில் ஆள்வது அதுவே.

ஆணைக் குறைத்தோ பெண்ணை ஏற்றியோ பேசியது இல்லை. மேலெல்லாம் ஆண் அறிவு என்றால், பெண் அன்பு. ஆணும் பெண்ணும் இல்லாமல் வாழ்வு இல்லை; அப்படியே அறிவும் அன்பும் இல்லாமல் வாழ்க்கையே இல்லை. அறிவு கையோங்க வேண்டிய இடங்களுண்டு; அப்படியே அன்பு ஆட்கொள்ள வேண்டிய இடங்களும் உண்டு. மூளை இன்றியமையாததே; ஆனால் மூளையால் மட்டும் முழு வாழ்வு அமைந்துவிடாது. நெஞ்சம் இல்லாமல் வாழ்வே இல்லை.

ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து செல்வதே பொதுவாக வாழ்க்கை நிலை என்பதுபோல, அறிவும் அன்பும் இணைந்து சென்றால்தான் வாழ்க்கையால் எய்தும் பயன்களை எல்லாம் எளிதில் எய்தலாகும். ஆயினும் சமய வாழ்வு என்ற துறையிலே அன்புக்கே ஆதிக்கம். இந்த ஓர் உண்மையை ஒரோ வழி உணர்விக்கவே என் தலைமை யுரையில் முயல்கிறேன்.

“ஏதுக்களாலும், எடுத்த மொழியாலும் மிக்கு; (மிக்கு)ச் சோதிக்க வேண்டா” என்ற திருப்பாசுரக் கட்டளையை ஓரவேண்டும், உன்னவேண்டும். இதற்குச்சேக்கிழார் தரும் உரையையும் உளங்கொள வேண்டும். “ஏது எடுத்துக்காட்டு அன்னவற்றால் அளப்பிலன் என்பதாம்”

என்கிறார். அதாவது தர்க்க வாதங்களால் அகப்படான் என்பது. "He is beyond formal proof and mere Logic. I feel it, but I cannot prove it: "நான் உணர் கிறேன், ஆனால் மெய்ப்பிக்க முடியாது" என்கிறார் காந்தி யண்ணலும். ஆனால் "சுடர்விட்டுளன் எங்கள் சோதி" என்ற பகுதிதான் உயிர்ப்பகுதி; உயிருக்கு உறுதி தரும் பகுதி. "சுடர்விட்டுளன் என்பது அன்பில் ஊன்ற, உள் எழும் சோதியாய் நின்றனன், என்று கண்பார்த்து இது பொருள் என்றதாம்" என்று உரை விரிக்கிறார் சேக்கிழார். அறிவுக்கு எட்டாத அப்பரம் பொருள் அன்புக்கு அகப் பட்டு, "இது" என்று சுட்டியே காட்டிவிடும் நிலைமைக்கு வந்து விடுகிறது.

இங்கே எங்கள் பரம்பரை முதல்வர் காட்டியருளிய வள்ளலார் கைவண்ணம் நினைவுக்கு வருகிறது. இந்தச் சைவத் திருக்கூட்டத்திலே வரலாற்றை நீட்டிக் கொண் டிருக்கமாட்டேன். கண் மலர்கள் நீர் ததும்ப, கைம்மலர் களால் பிசைந்து, வண்ணமலர்ச் செங்கனிவாய் மணி அதரம் புடைதுடிப்ப, புண்ணியக் கன்றனையவர்தாம் பொருமி அழுதருளினர். அழுதழைத்துக்கொண்ட அந்தச் சிறிய பெருந்தகையாரது திருவுருவத்தைச் சேக்கிழார் இப் படி எழுதுகிறார் நமது உள்ளக்கிழியிலே. "யாரளித்த பாலடிசில் உண்டது நீ?" என வெகுண்டு, "எச்சில் மயங் கிட உனக்கு ஈது இட்டாரைக் காட்டு என்று, கை-காணுது என்றோ, அவ் எச்சில் உண்ட பிள்ளையைத் தீண்டலாகாது என்றுதானே (சேக்கிழார் இதுஅது என்று சொல்லவில்லை). "ஒரு மாறு கொண்டு" ஓச்சினர் தகப்பனர். அப்போது "ஆனந்தக்கண் துளிபெய்து, உச்சியினில் எடுத்தருளும் ஒரு திருக்கை விரல் சுட்டி"........என்று மேலே நிகழ்ந்த பெருநிகழ்ச்சியைப் பேசிப் போகிறார் சேக்கிழார்.

அச்சிறிய பெருந்தகையார் ஆனந்தக்கண் துளிபெய்து உச்சியினில் எடுத்தருளும் ஒரு திருக்கையின் அந்த ஒரு விரலிலே ஈடுபடுகிறார் எங்கள் முதல்வர். பாங்குள நாம் தெரிதும் எனத் துணிந்து, நான்கு அல்ல, கோடிப் பழ மறைகள் ஈங்கு உளது என்று, ஆங்கு உளது என்று, ஓடி ஓடி, இளைத்து இளைத்து, தொடர்ந்து தொடர்ந்து, எட்டும் தோறும் வாங்குபரவெளி முழுதும் நீண்டு நீண்டு, மறைந்து

மறைந்து; ஆனல் ஒரோவழி ஒளிர்ந்துகொண்டே தோன்றும் அரும் பெரும் சோதி; மொழிக்கு அப்பால்பட்டு ஒளிரும் பொருள்; சிந்தையும் செல்லாச் சேண்மைத்து; "அவாங் மன கோசரன்" வேதங்கள் ஐயா என, ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற, நுண்ணியன்; நேதி நேதி, இஃது இல்லை, இஃது இல்லை என்று ஓதுக்குமே ஒழிய வேதமானது "இது பொருள்" என்று சொல்லவில்லை. வேதம் அறிவு தானே—அறிவுக்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்டவன் அவன். வேதம் கண்டதில்லை, கண்டதாகச் சொல்லவுமில்லை.

வேதத்தின் முயற்சி அதுவாக, ஆகமம் ஒன்று செய்தது. எங்குமுள்ள பொருள்தானே, எங்கும் காண லாமே என்று முயன்றது. வாய்ப்பான இடம் ஒன்றைத் தேர்ந்து, தூய்மை செய்தது. நீராலும், மந்திரத்தாலும் மேலும் தூயதாக்கியது. இயந்திரம் அமைத்தது. அதற்கு வேறுபல மந்திரம், கிரியை முதலியவற்றால் ஆற்றல் ஊட்டிற்று. பீடம், கருவறை, பெருமண்டபம், திருச்சுற்று முதலியன அமைத்துக் கோயில் எடுத்தது. பூசையோடு சிறப்புக்களும் ஏற்படுத்தியது. எல்லாம் ஆண்டவனைக் கண்டுவிடத்தான்; எங்குமுள்ள பரம்பொருளை இங்கே கண்டுவிட.

பவுரி என்பது ஒரு கூத்து. வலம் இடமாகச் சூழ்ந்தாடும் கூத்து என்பது உரைக் குறிப்பு. வேதாகமங்கள் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாது கூறும் பல பேத சமய நெறிகளைக் கூத்தாக்கினார் என்று காட்டுகிறார் உரையாசிரியர். வேதங்கள் ஒரு பக்கமும், ஆகமங்கள் ஒரு பக்கமும் ஆக, வலம் இடமாகச் சூழ்ந்து சூழ்ந்து ஆடுகின்றன, கூத்தாடிக் கொண்டு இருக்கின்றன. கூத்தர் தலைவன் வருகின்றான். வந்தவன் தன் கைப்பிரம்பினை ஓச்சுகின்றான். கூத்து ஓய்ந்துவிடுகிறது. இந்தக் காலத்து பாண்டு (Band) வாத்தியக் குழு ஒன்றை நினைவுக்குத் தந்து, அந்தக் குழு இசை துவங்க என்று ஒருவகையாயும், நிறுத்த என்று ஒரு வகையாயும், குழுவின் தலைவன் பிரம்பையோ தன் கையையோ ஓச்சும் நிலையை எண்ணிப்பாருங்கள். அந்த வண்ணம் நின்றுவிட்டது வேதாகமப் பவுரிக் கூத்து—எப்போது, எங்கே? எங்கள் பிள்ளையார்—ஆனந்தக் கண்துளி பெய்து, உச்சியினில் எடுத்தருளும் ஒரு திருக்கை

விரல் சுட்டி, விண் நிறைந்த பெருங்கொளியால் விளங்கும் மழவிடை மேலே பாவையுடன் எண்ணிறை கருணையினால் நின்றாரை எதிர்காட்டி யருளிய அப்போது, அங்கே தருக்கம் முதலிய தந்திரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டுக் கடந்துள்ள கடவுளை, வேதாகமங்கள் காணமுடியாத மெய்ப்பொருளை, மூவரும் முப்பத்துமூவரும் காணாத நங்கள் பெருமானை; அடையாளங்களுடன் சாற்றித் தாதையார்க்கு "எம்மை இது செய்தபிரான் இவன் அன்றே" என்று கண்காணக் காட்டியே அருளினார் பிள்ளையார்.

ஒழிவிலொடுக்கத்து முதற்பாட்டின் முதல் கடைசி வரிகளின் திரண்ட பொருள் மேலே காட்டியது. அவ்வரிகள் "வேதாகமப் பவுரி வீசும் களாசநிலை......கருணை பொழிவானெடுத்தகை" அருளானந்தத்தைப் பொழியா நின்ற, பிள்ளையார் உயர எடுத்துச் சுட்டோடு மெய்ப் பொருளைக் காட்டிய திருக்கரமானது, வேதாகமங்களினது பவுரிக் கூத்தினைப் பிரம்போடும் கைவாரங்கொண்டு வீசி நிறுத்தும் ஓர் உண்மைநிலை, என்பது பொழிப்பு.

"தோடுடைய செவியன், விடையேறி ஓர் தூவெண் மதிசூடி, பொடிபூசி..." என்ற வண்ணம் அங்க அடையாளங்களோடு பிள்ளையார் தாமும் கண்டு, பிறர்க்கும் காட்டியருளுபவர், "எனது உள்ளம் கவர் கள்வன்" என்றும், "பெம்மான் இவன் அன்றே" என்றும் எக்களிக்கிறார்.

இந்த ஒழிவிலொடுக்கத் திருப்பாட்டுக்கு உரை செய்ய வந்த திருப்போரூர் அடிகள், "தோடுடைய செவியன்" என்ற திருப்பாசுரத்தைத் "திருக்கடைக் காப்பு" என்று குறித்திருக்கிறார். "தோடுடைய செவியன்" என்ற தேவாரத்தைச் சொல்லி, "என்னும் திருக்கடைக் காப்பால்" என்றும், பின்னர் "இத்திருக்கடைக்காப்பு பிள்ளையார் ஞானபோனகம் உண்டருளியபோது அருளிச் செய்யப் பட்டது" என்றும் எழுதுகிறார். பிள்ளையாரது தேவாரப் பதிகங்களில் கடைசியனவாக நிகழும் திருப்பாசுரங்களையே "திருக்கடைக் காப்பு" என்பதுதானே வழக்கு? அப்படித் தானே சேக்கிழார் பெருமானும் வழங்கியிருக்கிறார்? தோடுடைய செவியனைப் பாடிய வரலாறு சொல்லி வரும் இடத்திலேயே "திருப்பதிகம் நிறைவித்துத் திருக்கடைக் காப்புச்

சாத்தி" என்று பேசுகிறார். செம்பொற்றுளங்கள் பிள்ளையார் கைத்தலத்துற்ற செய்தி சொல்லும்போது, "தமிழ்ப் பதிகம் எய்தப் பாடி...தக்க திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தி நின்றார்" என்கிறார். "காரைகள் கூகைமுல்லை" எனச்சீரியற் பதிகம் பாடித் திருக்கடைக் காப்புத்தன்னில் நாரியோர் பாகர் வைகும் நனி - பள்ளி உள்குவார் தம்பேரிடர் கெடுதற்கு ஆணை நமது எனும் பெருமை வைத்தார்" என்று பாடுகிறார். இவ்வாறே பிள்ளையார் புராண முழுவதிலும் "திருக்கடைக் காப்பு" என்று கடைசிப் பாசுரங்களையே குறிப்பிடுகிறார் சேக்கிழார். ஆக, "ஒழிவிலொடுக்கத்து உரையில் திருப்போரூர் அடிகள் "தோடுடைய செவியனையே" திருக்கடைக் காப்பு என்பானேன்?

தேவாரம் என்ற திருப்பெயர், நம்பிகள் பாசுரங்களுக்கே ஒருகால் வழங்கியது என்றும், பின்னரே மற்ற இரு பெரியார் பாசுரங்களுக்கும் அப்பெயர் வழங்கலாயிற்று என்றும், அப்பர் திருப்பாசுரங்கள் திருநெடுந் தாண்டகம் என்றும், பிள்ளையார் பாடல்கள் திருக்கடைக் காப்பு என்றுமே வழங்கிவந்தன என்றும் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். இங்கே இப்போது நான் நினைவுறுத்த நினைவது, திருக்கடைக்காப்பு என்றே பிள்ளையார் தேவாரம் வழங்கிவந்தது என்பதற்கு, தக்க இலக்கியச் சான்று உள்ளது என்பதே.

இதன் தொடர்பாக எங்கள் வீட்டில் வழங்குவதொன்றைச் சொல்ல நினைக்கிறேன். எங்கள் வீடு என்ற போது, எங்கள் பரம்பரையையே உளங்கொண்டது. ஒழிவிலொடுக்கப் பரம்பரை என்றும், வள்ளலார் வழி என்றும் சொல்லிக்கொள்கிறோம். இங்கே வள்ளலார் என்றது காழிக்கண்ணுடைய வள்ளலை மட்டுமல்ல; ஒழிவிலொடுக்கம் செய்த அவரும் சேக்கிழாரும், வள்ளல் என்று வழங்கி யிருக்கின்ற பிள்ளையாரை மட்டுமல்ல; பிள்ளையார் என்ற பெயருக்கே முதல்வரான முருகனையே குறித்து நிற்கும் வளவிய வண்மொழி. இவை பற்றி யெல்லாம் இப்போது பேசாமல் (எனக்கு இந்த விவரங்களெல்லாம் தெளிவாய் முழுவதும் தெரியாது என்பதே உண்மை!), திருக்கடைக் காப்புக்கு வருகிறேன்; அதாவது இதன் தொடர்பாக எங்கள் பரம்பரையில் வழங்குவதைச் சொல்ல.

அதைச் சொல்லுமுன் ஒரு விளக்கம் தரவேண்டும். என் தந்தையார்தான் இதை எனக்குச் சொன்னது. ஆனால் அவர்கள் இதை வெளியிட அஞ்சியிருக்கிறார்கள். அச்சம் என்ற ஒரு கீழ்மையை அவர்கள்பால் ஏற்றுவதற்கு அடியேன் அஞ்சுகிறேன். அவர்கள் திருவடிகள் அடியேன் தலைமேல. தந்தை பிள்ளை, அண்ணன் தம்பி, தமக்கை தங்கை, கணவன் மனைவி என்ற வகையாகச் சில கருத்துக் கள் எங்கள் பரம்பரையில் வந்திருக்கின்றன. தீக்கை முதலிய உபதேசக்கிரமங்களுடன் அவ்வப்போது பக்குவம் நோக்கித் தரப்படுவன இக்கருத்துக்கள். ஆறு எழுத்து மந்திரம், இப்போது வழங்கிவரும் எதுவும் அல்ல ; திருமுரு காற்றுப்படையில் வருவன ஆறு தலங்களல்ல, அது செந்தில் ஒன்றுக்கே உரியநூல் ; திருமுருகாற்றுப்படை என்ற பாவினத்துக்கு இப்போது கூறிவரும் விளக்கமும் நாங்கள் சொல்லும் விளக்கமும் வேறு வேறு...என்பன போன்ற கருத்துக்கள். அநுமதியின்றியே சில கருத்துக்களை முன்னர் வேறிடங்களில் பேசிவிட்டேன். அப்பா கடிந்தார்களே னும் மன்னித்து விட்டார்கள். இப்போது அவர்கள் சம் மதம் பெற்றே பேசுகிறேன்.

எங்களிடையே வழங்கும் கருத்தை வெளியிடுவதாகக் கொள்ளவேண்டுமே ஒழிய, பிற கொள்கை எதையுமோ, பிறர் யாரையுமோ தவறு சொல்வதாகக் கொள்ளக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட தப்புணர்ச்சிக்கு இடம் தருவானேன் என்பதுதான் என் தந்தையாரின் தயக்கம் எல்லாம். இளமை பயமறியாது என்பது என் நிலை. திரு. வி. க. இப்போது இல்லையே என்று ஏங்குகிறேன். கருத்து வேற்றுமைகளைப் பெரிதும் வரவேற்பதோடு, பாராட்டவும் செய்வார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், அதுவும் ஓர் ஏழைப் பெண் சொல்லுவதென்றால்!

இவ்வளவு முன் எச்சரிக்கையுடன் சொல்ல வரும் கருத்து இதுதான். கடை என்று கதவு ; காப்பு என்று அடைத்தல் ; கடை காப்பு கதவடைத்தல். இது நிகழ்ந்தது வேதாரண்யத்திலே, மறைக்காட்டிலே கதவடைப்பை நிகழ்த்தியவர் பிள்ளையார். இந்தப் பெருநிகழ்ச்சி பற்றியே பிள்ளையார் பாடல்க ளெல்லாமே, கடைசிப் பாசுரங்கள் மட்டுமல்ல, திருக்கடைக் காப்பு என்னும் சிறப்புப் பெயர்

பெற்றன. இதுதான் எங்களிடை வழங்கும் கருத்தின் சுருக்கம்.

"முன்னாள் படியின் - மறை அருச்சித்துக் காப்புச் செய்த பைம்பொன் மணித் திருவாயிற் பாங்கு வந்தார்" என்றும், "அரு மறைகள் திருக்காப்புச் செய்து வைத்த அக்கதவம் திறந்திட அம்மறைகள் ஓதும் பெருகிய அன்புடை அடியார் அணைந்து நீக்கப் பெருமையினால், அன்று முதலாகப் பின்னை ஒருபுடை ஓர் வாயில் அமைத்தொழுகும் தன்மை உள்ளபடி கேட்டருளி" என்றும், சேக்கிழார் பேசுகிறார். இது பிள்ளையார் புராணத்தில் அப்பர் வரலாற்றிலே—"மறைகள் அர்ச்சனை செய்து உரவக்கதவம் திருக்காப்புச் செய்த அந்நாள் முதல் இந்நாள்வரையும் அடைத்தே நிற்கின்ற மணிநீள்வாயில் வணங்குவார்" என்றும், "தொல்லை வேதம் திருக்காப்புச் செய்த வாயில் தொடர்வகற்றவல்ல அன்பர் அணையாமை மருங்கோர் வாயில் வழி எய்தி" என்றும் வருகிறது.

இப்பகுதிகளால் திரண்ட பொருள் இதுவே: வேதம் பூசித்துக் கதவை அடைத்தது, அவ்வேதம் திரும்பாமையால் கதவு திறக்கவில்லை—என்பது.

மேல் நிகழ்ச்சி: "அப்பரே, வேதவனத்து ஐயர் தம்மை அபிமுகத்துத் திருவாயில் திறந்துபுக்கே, எப்பரிசும் நாம் இறைஞ்சவேண்டும்; நீரே இவ்வாயில் திருக்காப்பு நீங்குமாறு மெய்ப்பொருள் வண்தமிழ் பாடி அருளும்" என்று வேண்டிக்கொள்கிறார் பிள்ளையார். "என்னை இப்பரிசு நீர் அருளிச் செய்திராகில் இது செய்வேன்" எனப் பதிகம் எடுத்துப் பாடுகிறார் தமிழ்மொழி வேந்தர். இது பிள்ளையார் புராணம் சொல்லுகிறபடி. இந்தப் பகுதியை அப்பர் வரலாறு இவ்வாறு பேசுகிறது. "ஓங்கு வேதம் அர்ச்சனை செய் உம்பர்பிரானை உள்புக்குத் தேங்காது இருவோம் நேர் இறைஞ்சத் திருமுன் கதவம் திருக்காப்பு நீக்கப்பாடும், அப்பர்! என, நீடுந் திருநாவுக்கரசர், உள்நீர்மையினால் பிள்ளையார் உரை செய்தருள அதனாலே, "பண்ணினேர் மொழியாள்" என்றெடுத்துப் பாடினார். திருக்காப்பு நீங்கத் தாழ்த்தது. தாழ்ச்சிக்குக் காரணம் ஏதும் சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை பிள்ளையார் வரலாற்றிலே. ஆனால் அப்பர் வரலாறு, காரணத்தை—"பயன்

துய்ப்பான் திருக்காப்பு நீக்கத் தாழ்க்க" என்று காட்டு கிறது. திருநாவுக்கரசின் சொல்லிலும் பொருளிலும் இசை யிலும் இவையெல்லாம் காட்டிய பரிவிலும் ஈடுபட்டுப் பெரு மான் பாட்டின் பயனைத் துய்த்துக் கொண்டிருந்து விட் டான்! கடைசியாக "இரக்க மொன்றில்லீர்" என்று இறைஞ்சிப் பாடவும், கதவு திறந்தது.

அப்பரும், பிள்ளையாரும், உடனிருந்த அடியவரும் பதியவரும் ஆண்டவனை வணங்கினர், மீண்டனர். அப் போது அப்பர் பிள்ளையாரை நோக்கி "நிறங்கிளர் மணிக்க பாடம் நீக்கமும் அடைப்பும் நிற்கத் திறந்தவாறு அடைக் கப் பாடியருளும் நீர்" என்றார். "அருமறைப் பிள்ளையாரும் இன் தமிழ்ப் பதிகப் பாடல் இசைத்திட இரண்டுபாலும் நின்ற அக்கதவு காப்பு நிரம்பிட அடைத்தது". பிள்ளையார் வரலாறு இப்படிச் சொல்லும் இப்பகுதியை, அப்பர் வர லாறும்—"நிறைந்த கதவும் அடைக்கும் வகை நீரும் பாடி யருளும்" என அப்பர் வேண்ட, பிள்ளையாரும் "பதிகம் பாடும் அவ்வளவில் கதவம் திருக்காப்புச் செய்தது எடுத்த திருப்பாட்டில்" என்று பேசுகிறது.

பின்னல் சொன்ன திருத்தொண்டர் புராணப் பகுதிக ளால் திரண்ட பொருள் இதுவே : பூட்டிப் போன வேதம் திரும்பாமையால் அடைத்துக்கிடந்த கதவு, அப்பர் தமிழ்ப் பாட்டுக்குத் திறந்தது ; அருமறைப் பிள்ளையார் பழையபடி மூடவும் செய்தார், இதற்கும் உதவியது தமிழ்ப் பாட்டே. வேதத்துக்கு உரிமையற்றவர் என்று சிலர் குறை சொல்லு தற்குரிய நம் அப்பர் தமிழ் பாடித் திறப்பித்தார்.

இவ் வரலாற்றிலிருந்து, தேவாரம் வேத சாம்யம் என்று முடிப்பர் சிலர். வேதம் எங்களுக்குத் தெரியாது ; தெரிந்துகொள்ளவும் உரிமை மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது ; ஆனல் வேதம் பூட்டிய பூட்டுத் தேவாரத்தால் திறக்கப் பட்டுவிட்டது ; அந்தத் தெய்வத் தமிழ் எமக்குப் போதி யது என்பது எங்கள் கொள்கை ; நம்பிக்கை.

வேதங்கள் என்று சில, ஒரு காலத்தில் நடையாடின. அவையெல்லாம் நாளேற நாளேறக் காடுபட்டபடி பெருகி விட்டன. இப் பெருக்கத்தாலே உண்மைப் பொருள்கள் புதைந்து போயின. இப்புதை பொருள்களைக் கண்டு கொள்ள மிகவும் அரும்பாடு படவேண்டி வந்தது. காடு

வெட்டிக் கான் பொருள் கொள்வதுபோல இந்த அரும் பாடு காணுதேன்று, வேண்டாத பொருள்கள் பலவும், பர தார கமனம், புலா லுணவு போன்ற வெறுப்புக்குரிய பகுதி களும், வேதங்களில் சேர்ந்துவிட்டன. ஆக, அவைகளைப் படிக்கலாகாது, கேட்கலாகாது, என்ற விலக்குகள் வந்தன. விலக்கப் படாதார்க்கும் பொருள்கள் துலங்கவில்லை. "திருவாய்மொழி செப்பலுற்றால்......மாமறையுள் அயிர்த் தார் அயிர்த்தபொருள் வெளியாம் எங்கள் அந்தணர்க்கே" என்பது கம்பரது கட்டுரை. பொய்கை முனி பூதத்தார் பேயாழ்வார்......என்றிவர்கள் மகிழ்ந்து பாடும் செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய ஓதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றேமே" என்று வடகலையாசிரியர் வேதாந்த தேசி கர் சுருங்கச் சொன்னர்; நாங்கள் படிக்க, பாட, உரிமை யில்லாத, கட்டுமீறிப் படித்தாலும் பயன் தாராத, வேதங் கள் வேண்டாம்; அவற்றுக்கு ஒத்த திறனுடைய, அவற் றினும் பார்க்க மேலான பொருளை எளிதில் நல்கவல்ல தமிழ்த் திருமுறைகள் போதும். வேதம் காணமுடிய வில்லையே என்று ஏங்கிற்று: இதோ என்று கைதூக்கிச் சுட்டிக் காட்டிற்று தமிழ். பிள்ளையார் தேவாரம் திருக் கடைக் காப்பு: அது காப்பிட்ட கதவு காப்பு நெகிழவேண் டியதில்லை. தமது வள்ளன்மையால் திருவருள் பாலித்த தேவாரப் பாடல்கள் போதும் எல்லாப் பயனையும் பெற்றுக் கொள்ள.

"காதலியோடு பேசக் காதலன் வக்கீலுக்கு வக்கா லத்துக் கொடுத்த கணக்குத்தான், தன் தாய்மொழியல்லாத வேற்றுமொழியில் பாட்டை அனுபவிப்பேன் என்பது" என்று தாகூர் சொல்லியிருப்பதாகக் கேட்டிருக்கிறேன். பிறந்து மொழி பயின்ற பின்னெல்லாம் தன் நாவிலும் சுற்றிச் சூழவும் பழகி வளர்ந்த நமது பைந் தமிழ் வாயிலாக அன்றி, வேற்று மொழி வாயிலாக என்ன பயன் பெற்று விட முடியும்? இசைக்கு மொழி வேண்டாம் என்கிறார்கள்: சரியாக இருக்கலாம் செவியின்பத்தைப் பொறுத்தமட்டில். பொருளுணர்வு இல்லாவிட்டால், ஓசையின்பத்தைவிட வேறு பயன் என்ன பெறலாகும்? பயனுடைக் கலையே என்று ஈடுபடுகிறார் மணிவாசகர். கலையும் பயன் உடைய தாகவே இருக்கவேண்டும். பேச்சு, எழுத்து, அல்லது

மொழி எங்கெல்லாம் வேண்டுமோ அங்கெல்லாம் தாய் மொழியே முயற்சிக்குத் தக்க பயனைத் தரும்; வேற்று மொழி உதவாது.

வேற்று மொழியால், பயன் குறைவு என்பதோடு மட்டுமின்றி, கேடும் விளையலாகும். இதை விரித்துப் பேச வேண்டியதில்லை.

நமது கோயில்களால் உண்மையான பயன் பெற வேண்டுமானால் தமிழில் பூசனை எல்லாம் நிகழவேண்டும். அர்ச்சனை மட்டுமல்ல, எல்லா நிகழ்ச்சிகளுமே தமிழில் நிகழவேண்டும். அர்ச்சனை தமிழில் இல்லையே என்று பேசும் வெறும் வாய்க்குத் தகுந்த பூட்டுப் போட்டிருக்கின்றனர் அறிஞர். நாளிதழ்களிலும், கிழமை, திங்கள் இதழ்களிலும் பல கட்டுரைகளும் வாதங்களும் வந்துள்ளன. வாதப் பிரதி வாதங்களை ஒழித்து இது செய்க என்று கட்டளையிட்டு நிறைவேற்றும் கட்டம் வந்துவிட்டது. தமிழகம், தமிழ்நாடு, என்று பேரில்லாவிட்டாலும், தமிழர் தமக்கென்ற நாட்டுப் பிரிவை அடைந்துவிட்டனர். தமிழ்தான் இந்த நாட்டு மொழி என்று அரசியலாரும் ஏற்றுக் கொண்டு சட்டமும் செய்துவிட்டனர். தமிழரசாட்சி கோயில்களில் துவங்காவிட்டால், வேறு எங்கே துவங்கும்? இந்து சமய அறநிலையத் துறைத் தலைவராகிய ஆணையரிலிருந்து, சின்னஞ்சிறு கோயிலில் தொண்டு செய்யும் சிறு தொழிலாளி வரை, இறை பணியாளர் யாவரும் இனி யாவற்றையும் தமிழிலேயே செய்யவேண்டும். இதைச் செய்விக்கும் கடமையோடு உரிமையும் நம் சமாசத்துக்கு உண்டு என்றால் மிகையாகாது.

இன்னுமொரு பெருங்குறை. அதைப் பற்றிச் சொல்லாமல் இராது. சமயப்படிப்பு வேண்டாம் என்று நமது அரசியலும், கல்விப் பணியாளரும் ஒதுக்கியே விட்டனர். இந்த நிலை சரிதானா?

சமயம் என்பது பெரியவர்களால் சமைக்கப்பட்டு நமக்கென்று வைத்த வழி. வாழ்வின் உண்மையான பயனை உணர்த்தி எய்துவிக்கவல்லது.

மனித வரலாற்றை விருப்பு வெறுப்பற்ற கண்ணோடு பார்த்தால் இந்த உண்மை விளங்கும். ஒரு நாட்டின் நிலை தாழ்ந்தபோதெல்லாம் சமயம்தான் மக்களுடைய மனிதத்

தன்மையைக் காத்திருக்கிறது. நல்ல குறிக்கோளுக்காக வாழவும், ஏன், உளதாகும் சாக்காட்டையும் அதுதான் கற்றுத் தந்திருக்கிறது. மன்பதையை மனிதத்தன்மையி லிருந்து இழியாமல் அரணாக நின்று காத்ததும் சமயம் தான். உண்மையில் ஒன்றுபட்ட மனப்பான்மையை வளர்க்கவல்லது சமயம்தான். சமயம் என்ற இந்த உரத்தி லிருந்துதான் நல்ல பண்பாட்டுப் பயிர் வளரமுடியும். நாக ரிகத்தின் நாற்றங்கால் மட்டுமல்ல சமயம்; சமயமே நன் செய்ப் பயிர் எல்லாம்; பயிர்ப் பயனும் எல்லாம். பண்பாடு கல்வியால் வளரவேண்டிய ஒன்று என்பதில் யாருக்கும் ஐயம் இருக்கமுடியாது. ஆக, சமயச் சார்பற்ற கல்வி என் கிறார்களே! இது என்ன பொருளற்ற பேச்சு! இன்றைய கல்வி நிலை ஒழுக்கத்தை வளர்க்கலாம்; ஆனால் ஓர் அசை யாத அடிப்படையாக நம்பிக்கை அமையாவிட்டால், வறட்டு ஒழுக்கம் நிலைக்கமுடியுமா? தனக்குச் சாதகமான சூழ்நிலை இருக்கின்றவரைதான் நிலைக்கும்; அந்தச் சூழ்நிலை கெடும்போது, ஒழுக்கம் நழுவிவிடும். நிலைத்த ஒழுக்கம் வளரவேண்டுமாயின் நம்பிக்கை வேண்டும். பாகற்காயைப் போன்ற கசந்த ஒன்றைத் தாய் நல்லது என்று சொல்லு வதால் தானே சாப்பிடுகிறோம்? இளம் வயதில் தாயின் மேல் வைத்த அந்த நம்பிக்கை தவறா? பாசத்தால் படர்ந்த நம்பிக்கையே உடலை வளர்க்க உதவிற்று என்கிறபோது, உள்ள வளர்ச்சிக்கும் எத்தனை தீவிரமான உணர்வு கலந்த நம்பிக்கை தேவை என்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். சமய வாழ்க்கையில் நம்பிக்கைதான் அடிப்படை. சில பல காரணங்களோடு அவ்வப்போது எழுந்த சில சமயக் கொள்கைகள் காலப்போக்கில் வெற்றுச் சடங்குகளாக மாறிவிட்டிருக்கலாம். நமக்கு இன்றைக்கு விளங்காத காரணத்தால் சில சமயச் சடங்குகள் நம்பத் தகாதவை யாக, வேண்டாதவைகளாகத் தோன்றலாம். இவைகளைக் கொண்டு நம்பிக்கை தளரும்போதுதான் சமயமே தளர்ந்து வாழ்க்கையே மாய்கிறது. நம்பிக்கைதான் எல்லா வழியி லும் மனிதனைப் பண்படுத்தும். அறிவால் மட்டும் மனிதன் வாழ்ந்துவிட முடியாது; அன்பும் சேரும்போதுதான் வாழ்க்கை முழுமை பெறுகிறது. இந்த முழுமை சமயத்தின் சார்பிலேதான், அதன் அடிப்படையிலேதான் எழமுடியும்.

நமக்கு விளங்காமற் போனதாலேயே சில கொள்கைகளை யும், சடங்குகளையும் வேண்டாதவை என்று ஒதுக்கிவிட முடியுமா? பிள்ளை பிறக்கும்பொழுது தந்தையை அடை யாளம் தெரிந்துகொள்ளும் அறிவோடு பிறப்பதில்லை; ஆனல் பிறர்காட்டக் கண்டு கொள்கிறது. பிறர் சொல் தானே என்று வேறு வகையில் எண்பிக்க முயலுமா? கலையுரைத்த கற்பனையை எல்லாம் நிலை எனக் கொண்டா டக்கூடாது என்ருலும், நம்பிக்கை என்ற இன்றியமையாத கருவியைக் கைதளர விடலாகாது.

சமயத்தின் போக்கில் குறைபாடுகள் உண்டாகிவிட்ட தால், சமயமே வேண்டியதில்லை என்று ஒதுக்கிவிடலாகாது. ஒழுக்கம் மட்டுமே போதாது; நிலைக்கவும் செய்யாது. சமயம் இல்லாவிட்டால் ஒழுக்கம் படம் இல்லாத சட்டம். வெறும் சட்டம் எவ்வளவு அழகாயிருந்தாலும், படத்தோடு பொருத்தும்போதுதான் பயன் உண்டாகிறது. அதைப் போல் ஒழுக்கம் சமயச் சார்பிலே எழும்போதுதான் நிலைத்து நிற்கமுடியும். இப்படிப்பட்ட ஒழுக்கம்தான் நமது ஆற்றலைத் தக்க வழியில் செலுத்தும். நமக்கும், நாட்டுக்கும் நல்லது செய்யும்.

இன்று சமயத்தின் நிலையென்ன? கோயில்கள் இருக் கின்றன; மடாலயங்களும் இருக்கின்றன; சில மேடை களில் ஒலிபெருக்கியும் அலறுகிறது; சமயம் என்பது இப் படி முடங்கிவிட்டது. உண்மையான சமய வாழ்வு வாழ்கிற பெரியவர்களை விரல்விட்டு எண்ணவேண்டிய நிலைக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலை மாறவேண்டாமா? ஒரு நாட்டுக்கு உண்மையான ஆக்கவேலையைத் தாக்கூடிய மக்களைச் சமுதாயம் உருவாக்க வேண்டுமாயின், சமய வாழ்க்கை, பள்ளிகளில் துவங்கியே ஆகவேண்டும். வீட்டில் முளைக்கும் சமய உணர்வு பள்ளி என்ற நாற்றங்காலில் வளரவேண்டும். சமயமாகிய உரம் பெய்யாமல் வாழ்க்கைப் பயிர் வளம் பெருது. வீட்டிலே வைத்தும், வெளியிலுமே தாய்மார்களின் பணி என்ன என்று மங்கையர்க்குத் தனி யரசியும், திலகவதியாரும் காட்டியுள்ளனர். அத்தகையோர் காட்டியுள்ள பண்பாட்டினல்தான் விஞ்ஞானத்தால் கிடைக் கின்ற புதிய ஆற்றல்கள் அழிவு வேலைக்காகாமல் ஆக்க வேலைக்கு ஆகும்; மன்பதை உண்மையான வாழ்ச்சிபெறும்.

சமயம் பற்றிச் சொல்லிக் கொடுப்பது, நாட்டில் பல சமயத்தார் இருப்பதால் பூசலை விளைவிக்குமென்று நினைக்கிறார்கள். சமயப் பூசல் இருக்கக்கூடாது என்பதற்கு சமயத்தையே ஒழித்துவிடுவது என்பதா பொருள்? முள் இருப்பதால் ரோசா மலரை யாரும் பறிக்காமல் இருப்பதில்லையே! மனிதனுடைய உண்மையான வளர்ச்சி உள்ளத்தையும், மூளையையும் பொறுத்தவரைதான், உடலின் தன்மையால் அல்ல, என்கிறது விலங்கியல் நூல், அதன் உயிர் நிலையான உள்ளது சிறத்தல் (Evolution) என்ற பகுதியில். சமயத்தையே ஒழித்துவிட்டால், மனிதன் உடலால் போரிட்டுத் தன் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டிய அந்தப் பழைய, காட்டு நிலைக்குத்தான் போக முடியுமே அல்லாது, மனிதப் பண்பை வளர்த்துக்கொள்ள ஒருநாளும் முடியாது. நடந்த உலகப்போர் அத்தனையும் இந்த நிலையைத்தானே மெய்ப்பிக்கின்றன? பகையை ஒழிப்பது என்றால் பகைவரை அழிப்பது அல்ல; பகைமை உணர்ச்சியை மாற்றுவதுதான் உண்மை வெற்றி. வேல் கொண்ட வெற்றியினை நினைவு கூர்க. மாற்றானை மாற்றுயர்ந்த பசும் பொன்னாக்கி விட்டதே! வேலோடு மயிலையும் சேர்த்தே யன்றோ வெற்றி வேலனைப் போற்றுகிறோம்! சமயப் படிப்பினால் பண்படுகின்ற உள்ளம் சாதி சமயச் சழக்கில் ஒருநாளும் ஈடுபடாது; பூசலிட விழையாது.

சிலர் எல்லாச் சமயத்திலும் உண்மை இருக்கிறது. எனவே, இதில் கொஞ்சம், அதில் கொஞ்சம் என்று பிய்த்து வைத்துக்கொண்டு "எம்மதமும் சம்மதமே; இது தான் எம் சமயம்" என்று சொல்லுகிற மனப்பான்மையை வளர்த்திருக்கிறார்கள். இதை எண்ணும்போது பூக்குவளையில் வைக்கும் பூங்கொத்து நினைவுக்கு வருகின்றது. ஒவ்வொரு பூவும் ஒவ்வொருவிதமாய் அழகாய் இருக்கிறது. தன் தாய்ச்செடியில் இருக்கும்வரைதான் தன் பண்பாகிய மணத்தைப் பரப்புவதோடு தன் பயனாகிய பழத்தினையும் நல்கும். எல்லாப் பூக்களையும் பறித்து ஒன்றாக ஒரு பூக்குவளையில் வைத்துவிட்டால், சிறிதுநேரம் பார்க்க அழகாக இருக்கலாம். ஆனால் அந்த மலர்க்குவியலுக்கு ஒரு மலருக்கு உள்ள உயிர்த்தன்மை உண்டா? சிறிது நேரத்தில் அத்தனையும் வாடிவிடும். இதைப்போலவே, தோன்றுகிறது இந்தப்

பரந்த மனத்தை உடைய அன்பர்களது சமய நிலையும். மற்றவர் எவ்வளவு அழகாக இருந்தபோதிலும், பெற்றவளிடம் தானே அம்மா என்று கனியமுடியும்? ஆனால் சிலர் தம் சமயத்திலே குறைபாடு இருக்கிறதே என்று பிற சமயத்துக்குப் போகிறார்களே! இந்த மனநிலை எனக்கு விளங்குவதில்லை. ஒருவனுக்குக் கருவிலிருந்து ஊறிவந்த தாய்மொழியும், சமயமும்தான் உண்மையான உணர்வூட்ட முடியும், உள்ளத்தை வளர்க்கமுடியும். வேறு ஒரு சமயத்தின் கோட்பாடுகள் என்னதான் நன்றாகத் தோன்றினாலும் உயிரை வளர்க்குமா? எனவே பிள்ளைகள் சமயப் பாடமும் படிக்கவேண்டும்; அதுவும் வெறும் பொதுக் கொள்கைகளாகவும், கருத்துக்களாகவும் படிப்பதில் பயனில்லை. தன் சமயம் காட்டும் வழியிலேதான் பயிற்சிபெற வேண்டும். காந்தியண்ணல் தம் சமயம் தம் மனைவிபோல என்றார். என் சமயம் என் தாய்போல என்பேன். மாற்ற எண்ணினாலும் மாற்ற ஒண்ணாது.

நம் சைவ சமயம்தான் என்ன குறையை உடையது? குறுகிய எல்லையில் நிற்கவில்லையே? நடைமுறையில் நாளாவட்டத்தில் ஒட்டிவிட்ட ஒட்டடை இங்கும் அங்கும் உண்டு. உழவாரப் படை கொண்டு, திருவலகு பரிமாறிவிட்டால் போதும். அப்பரும், பிள்ளையாரும், அம்மையாரும் பிற பேரறிவாளர்களும் வளர்த்த அருஞ்சமயம் தமிழால் வளர்ந்த பெரும் சமயம், நல்ல பண்பாட்டையே வளர்க்கும், நல்ல வாழ்வையே நல்கும். தமிழ் மூலமே இந்தச் சமயம் கோயில்களிலும், பள்ளிகளிலும், இளம் நெஞ்சங்களில் குடியேறினால், உருவாகி வருகின்ற "தமிழ் நாடு" என்று பெயரிடப்படாத நம் தமிழகம் நல்ல ஆக்கம் பெறும்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும் வகையையும், உயிருக்கு உய்தியையும் தரவல்ல உண்மையான உயிர்க் கல்வி சமயம்தான். இந்தப் பாடத்தை, மற்றப் பாடத் திட்டங்களோடு சேர்த்து அமைத்து, புதிய பாடத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, சமயத்தையும், அதன் மூலம் நாட்டின் ஆக்கத்தையும் வளர்க்குமாறு, இந்தத் துறையில் பொறுப்பேற்றுள்ள பெரியவர்களுக்கு என் வேண்டுகோள்.

நமது பொதுக் காரியதரிசியவர்கள் எனக்கு இட்ட கட்டளை ஒன்று—என் பேச்சைக் கட்டுரையாக எழுதி,

அச்சேற்றி, இம்மாநாட்டிலே வழங்கவேண்டும் என்று. கட்டுரையாக எழுதாவிட்டாலும் பேச்சாக எழுதினேன். அவர்களது அன்புக் கட்டளையை அறவே மறுத்துவிட அஞ்சி. என் தந்தையார் போலவே என்னை ஏவல்கொள்ளும் உரிமை உடையவர்கள் அவர்கள். ஆயினும் அச்சிடுதல் என்ற அளவுக்கு எனக்குத் துணிவு பிறக்கவில்லை. அச்சேற்றும் அளவுக்கு அருமை ஒன்றும் என் பேச்சில் இல்லை என்று என் எண்ணம். ஆயினும் எழுதாக் கிளவி இது. அதாவது எழுத்துக்குள் முழுவதும் அமையாத மழலை மொழி இது என்று, அன்பின் கெழுதகைமையால் அமைச்சரவர்கள் அச்சிட விரும்பினால், உரிமை அவர்களிடமே. சித்தாந்த இதழ்களில் பகுதி பகுதியாகவோ, தனித்த இதழாகவோ, அச்சேற்றும் உரிமையை என்னைக் கேளாமலே அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுதற்கு உரியர்.

தொகுத்துக்கூறி முடித்துக்கொள்வேன். அறிவும் அன்பும் இணைந்து செல்லாமல் முழுவாழ்வு அமையாது. மூளையும் வேண்டும், நெஞ்சும் வேண்டும். வெறும் அறிவு கடைபோகாது; அன்பே கடைத்தேற்றவல்லது. அன்பே சமயத்தின் உயிர்நிலை. சமய வாழ்க்கையே உண்மையான வாழ்க்கை. சமயமே வாழ்க்கையின் உண்மையான பயனை நல்கவல்லது. சமயம் மன்பதையில் பற்பல உருவிலே தோன்றி, நிகழ்ந்தபோதிலும், நமக்கு நம் தாய்ச் சமயமே கை தந்து வாழ்விக்கவல்லது. தாய்மொழி வழியேதான் இதுவும் நிகழற்பாலது. வேற்றுமொழி வேதனை வேண்டியதில்லை—உண்மையை அறிய உய்தியைப் பெற. சமயக் கல்வி விலக்கக் கூடாத ஒன்று, இன்றியமையாத ஒன்று. தாய்ச் சமயத்தைத் தாய்மொழியிலே கற்றுத்தரவேண்டும். உலகெலா முணர்ந்து ஓதற்கு அரிய பெரிய பொருளினை அங்க அடையாளங்களோடு கண்ணாரக் கண்டு காட்டவும் வல்லது—நம் செந்தமிழ்ச் செந்நெறி. வேதம் ஒரு அரண்யம். எங்கும் உள்ள செம்பொருள் வேதங்களிலும் மறைபொருளாகக் கிடந்தது. மறைக் காட்டிலே மறைந்து புதையுண்ட பொருளைக் காப்பு நீக்கிக் காட்டியது செந்நெறித் தமிழ். காப்பு நீக்கிக் காட்டியவர் நம் தமிழ் மொழி வேந்தர், மறைக் கதவம் திறக்கப்பட்டு விட்டாலும், மீண்டும் திருக்கடைக் காப்பு நிகழ்ந்தது. நிகழ்த்

தியவர் நான்மறைப் பிள்ளையார். நமக்கு உரிமை மறுக்கப்பட்டுள்ள அந்த வேதத்தில் நமக்கு மோகம் ஏன்? செந்தமிழினைக் கொண்டே நாம் உய்தி பெறவேண்டும்.
வாழ்க நம் தமிழ்! வெல்க நம் தமிழ் நெறி!

இங்கே இந்த பெருவாய்ப்பையும், பெரு மதிப்பையும் எனக்குத் தந்து உதவிய பேரன்பர்களுக்கும், சிறப்பாக நமது பொது அமைச்சரவர்களுக்கும், பொறுமையோடு என் புல்லுரையைக் கேட்டருளிய தங்கள் பொன்னார் திருவடிகளுக்கும் நன்றியும், வணக்கமும்.

—

அறிக்கைகள்

அறநிலையப் பாதுகாப்பிலாகாவில் சமயப் பிரசாரகராக நியமனம் பெற்றுள்ள தமிழாசிரியர் திரு. ஆர். பஞ்சநதம் பிள்ளையவர்களைப் பாராட்டிப் பொன்னாடையும் "வரலாற்றுச் செல்வர்" என்ற பட்டமும், சிராப்பள்ளி மலைக் கோயில் 100 கால் மண்டபத்தில் 27—1—57-ல் வழங்கப் பெற்றன.

சமணர் மலை செல்வோம்: (ஆசிரியர் ஜீவபந்து டி.எஸ். ஸ்ரீபால், 132, தங்கசாலைத் தெரு, சென்னை-1. விலை அணா 8) இந்நூலில், மதுரைக்கு மேற்கே 5 மைல் தூரத்திலுள்ள சமணர்மலையின் வரலாறு, அதிலுள்ள பல கல்வெட்டுக்கள், சிற்பங்கள், இவற்றின் புகைப் படங்கள், சரித்திரச் சான்றுகள், ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, சமண சமய நுட்பங்கள் முதலியன சுமார் 70 பக்கங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. சரித்திர மாணவர்கட்கும், சமயப் பேரறிஞர்கட்கும் தேவையான சிறந்த நூல்.

கோலாலம்பூரில் 163 ஹை ஸ்ட்ரீட்டில் இருக்கும் திரு. கே. சிவநேயன் அவர்கள் 13—1—1957-ல் திரு. ம. பா. அவர்களைச் சந்தித்து, தமக்கும், திருவாளர்கள் என். பொன்னையா, என். கார்த்திகேசு, எஸ். தில்லையம்பலம், சி. குழந்தைவேல், வி. நரசிம்மன், எம். எஸ். சுப்பையா, என்.கே. பிள்ளை, சி. ராமசாமி, ஏ. மாணிக்கம் (ஆக பதின்மர், இவர்கள் அங்கத்தினர் எண்கள் முறையே 4006, 4013, 4010, 4008, 3881, 3877, 3879, 4007, 3873, 4005) ஆகி

யோருக்கும் 1957-ம் வருடத்திற்குரிய சந்தாத்தொகை ரூபா நாற்பதையும் நேரில் செலுத்தி ரசீது பெற்றுக் கொண்டார்கள். மலேயா வாசிகளுக்கு 1956ஆ டிசம்பர் மாத இதழ் முழுமையும் பெற்றுக் கொண்டார்கள். 1957ஆ ஜனவரி பிப்ரவரி இதழ்கள் ஆயுள் அங்கத்தினருக்கும் சந்தா செலுத்திய பதின்மருக்கும் மட்டும் 10-2-57-ல் தபாலில் அனுப்பப்பெறும். ஏனையோர் சந்தாவை நேரில் அனுப்புக. அவர்கட்கு வி. பி. அனுப்பப்படமாட்டது.

மலேயாவில் தேவாரம் அடங்கன்முறை விற்பனை: மயிலைகிழார் இளமுருகனர் எனும் திரு. ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் 1953-ல் வெளியிட்ட தேவாரம் அடங்கன்முறைப் பதிப்பு, மலேயாவில் கிளாங்கு (Klang) டிஸ்ட்ரிக்ட் ஆஸ்பத்திரியிலுள்ள திரு. ஆர். வி. கந்தையா அவர்களிடம் கிடைக்கும். விரைந்து பெற்றுக்கொள்க. ஆறு மாதங்கட்குள் ஆயிரம் பிரதிகட்குக் குறையாமல் விற்று முதல் செய்யப்பெற்றால், 1935-ல் வெளிவந்த திருப்புகழ் பதிப்பு இரண்டாம் பதிப்பாக விரைவில் அச்சு வேலை தொடங்கி வெளியிடப்படும்.

நூல் நிலையங்கட்கு அனுமதி: மயிலை கிழார் இளமுருகனர் வெளியிட்டுள்ள ஷை அடங்கன்முறைப் பதிப்பு எல்லா நூல் நிலையங்களிலும், கல்லூரி உயர்நிலைப்பள்ளி முதலியவற்றிலும் வாங்கலாம் என்று சென்னை மாநில கல்வித் தலைமை யதிகாரி உத்தரவளித்துள்ளார்.

அகஸ்தியர் மணி விழா: திருப்பாதிரிப்புலியூர் அகஸ்திய ஔஷதாலயம் - திருமந்திர மணி, வைத்யரத்ன பு. வே. தேவராஜ முதலியாரின் மணி விழாவில் (24-1-57) சமாஜச் சார்பில் திரு. ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை அவர்கள் மனம் கனிந்த ஆசியுரை வழங்கினர்கள். திரு. புலவர்-முருகவேள் பாமாலையால் சிறப்பித்தார்கள். விழாவில் சமாஜ அன்பர்கள், உற்றார், உறவினர் போந்து, மணி விழாத் தலைவர் கடலூர் நகராட்சி உறுப்பினராகவும், அண்ணமலைப் பல்கலைக் கழக உறுப்பினராகவும் ஆற்றிய பணிகளையும், சிறப்பாக அவரது துறை போகிய சமய நூல் அறிவினையும் சமய வாழ்க்கையையும் நாட்டு வைத்தியத் தொண்டையும் பாராட்டினர்கள்.

R. V. கோபால், R. K. கிருஷ்ணசாமி, தர்மலிங்கம் செட்டியார், கோபால் செட்டியார் ; வடஆர்க்காடு : புரிசை முருகேச முதலியார், வா. கி. ஜானகிராம முதலியார், வரதராஜுலு செட்டியார், மாணிக்க உடையார், V. R. சிதாபதி ; தென்ஆர்க்காடு : ஆடூர் இரத்தினசபாபதிப் பிள்ளை, செ. இரத்தினசாமி செட்டியார், சின்னையா முதலியார், வாகீசம் பிள்ளை, K. M. R. பெரியதம்பி, A. இராமகிருஷ்ணப் பிள்ளை, அண்ணுமலை உடையார், மு. சின்னசாமி ரெட்டியார் ; செங்கற்பட்டு; வி. திருஞானசம்பந்த முதலியார், சி. காளத்தியப்ப முதலியார், வரதராஜ முதலியார், வா. தி. மாசிலாமணி முதலியார் ; தஞ்சாவூர் : மஞ்சட்கொல்லை. R. M. S. சம்பந்தமூர்த்தி முதலியார், சிங்காரஞ் செட்டியார், திருவாரூர் மகாதேவ முதலியார், மௌனம் சோமசுந்தரத் தம்பிரான் சுவாமிகள் ; திரிசிராப்பள்ளி : S. கனகசபாபதிப் பிள்ளை, R. பஞ்சநதம் பிள்ளை, வரதராஜுலு செட்டியார், வரதராஜப் பிள்ளை ; கன்னியாகுமரி : C. வள்ளிநாயகம் பிள்ளை, பி. நாகமணி பிள்ளை, சைவப் புலவர் பகவதிப்பெருமாள் பிள்ளை, S. கோலப்பன் ; மதுரை : கருமுத்து தியாகராச செட்டியார், ஸர். பி. டி. ராஜன், க. ரங்கசாமி முதலியார் ; இராமநாதபுரம் : Rm. AM. அண்ணுமலை செட்டியார் ; முத்த. வே. சொக்கலிங்கம் செட்டியார், PL. TL. தேனப்ப செட்டியார், சேவு. மெய்யப்ப செட்டியார், சா. கணேசன், சொ. நாராயணன் செட்டியார், பழ. நாராயணன் செட்டியார், பாலகவி. இராமநாதன் செட்டியார், ராம. சொ. திருநாவுக்கரசு செட்டியார் ; திருநெல்வேலி : ஆறுமுகசாமி நாடார், மறை-திருநாவுக்கரசு ; பெங்களூர் : ஆ. ர. அண்ணுமலை முதலியார் ; புதுச்சேரி : கிரந்தே பாலசுப்பிரமணிய செட்டியார், ஏ. எஸ். கந்தசாமி பிள்ளை, எஸ். சென்னியப்ப முதலியார்; கொழும்பு: ஸர். கந்தையா வைத்தியநாதன், சு. நடேசப் பிள்ளை, அருள் தியாகராசா, T. S. சோமசுந்தரம் ; யாழ்ப்பாணம் : வ. நாகலிங்கம், ஏ. அருளம்பலம், முத்துத்தம்பி, அம்பிகைபாகன் ; மலேயா : கா. இராமநாதன் செட்டியார், சிவநேயன், கோவிந்தசாமிப்பிள்ளை, அ. மு. அ. பெரியசாமிப் பிள்ளை, பழனிவேல் பிள்ளை, R. V. கந்தையா.

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்,

பொன்விழா மலர்

மிக மிகக் கவர்ச்சியான வெளியீடு. இதில் ஐம்பத்தொரு கட்டுரைகள் உள்ளன. சமாஜத்தின் ஐம்பது ஆண்டுகளின் நிகழ்ச்சிகள் தெளிவாக எழுதப் பெற்றுள்ளன. ஐம்பதாண்டுகளில் நடந்த நிறைவு விழாக்களின் தலைவர்கள்; நடைபெற்றஇடங்கள்; மங்கையர் மாநாடு, இளைஞர் மாநாட்டு விவரங்கள்; சமாஜத் தொண்டர்கள் தொண்ணூற்றொருவர் பற்றிய குறிப்புக்கள்; உயர்திருவாளர்கள்: ஞானியார் சுவாமிகள், மறைமலையடிகள், ஜே.எம்.நல்லசாமிப்பிள்ளை, ஸர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன், பொன்விழாத்தலைவர் கனம் சு. நடேசப்பிள்ளை, திரு.வி.க. முதலிய முப்பதின்மர் உருவப்படங்கள்; வேறு பற்பல சிறப்புக்கள் இதில் மிளிர்கின்றன. கட்டுரையாளர்களுள் டாக்டர் அ.சிதம்பரநாதன் செட்டியார், டாக்டர் வ. ஆ. தேவசேனாபதி, தணிகைமணி ராவ்பகதூர் வ. சு. செங்கல்வராயப் பிள்ளை, சிவக்கவிமணி சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார், சித்தாந்த சிகாமணி க. வச்சிரவேல் முதலியார், சித்தாந்த ரத்னாகரம் முத்து சு. மாணிக்கவாசக முதலியார், திரு. அ. மு. பரமசிவானந்தம் முதலியோர் உள்ளனர். இருநூற்று நாற்பது பக்கங் கொண்ட அழகிய பதிப்பு.

விலை ரூபா ஒன்று. ரிஜிஸ்தர் தபாற்கூலி அணா பன்னிரண்டு. உடனே முன்பணம் அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்க. வி. பி. மூலம் அனுப்பப்படமாட்டாது.

கிடைக்கும் இடம்:

பாரி நிலையம், 59, பிராட்வே, சென்னை-1.

Printed at the Sadhu Press, 15, Ganapathi Mudali Street, Royapettah by D. Mangayarkarasi and V.K. Punithavathi. Edited by C M Ramachandran Chettiar, B..A, .B.L., and Published by S.Satchidanandam Pillai, B.A., L.T.. for the Saiva Siddhanta Maha Samajam, 2, Seetha Rama Nagar, Cuddalore N. T.